

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. Φύλ. — 647—648

Έτος ΚΖ.

15 Ἰουνίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρζ. 2

Τηλ 628.280

Γραφεία Εθνίγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

“Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ...”

1.500.000 ἢ 55.000;

“Ένας + ὁ Θεός = ἡ πλειοψηφία, τὸ πᾶν

Ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

Πρὸ καιροῦ ἓνας Ἀρχιεπίσκοπος εὐλαβής (μακαρίτης ἤδη), δοθείσης ἀφορμῆς, εἶπεν: «Ένας μοναχός, οἷοσδήποτε, ἀξίζει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅσον 50 λαϊκοί καὶ ἓνας μοναχός «...» (ὠνόμασε τοὺς τῆς Μονῆς τινος, διακρινομένους διὰ τὴν αὐστηράν προσήλωσιν εἰς τὴν πρὸς Θεὸν εὐλάβειαν καὶ τὰς πατρικὰς παραδόσεις) ἀξίζει ὅσον 50.000...» Καὶ βεβαίως εἶχεν ὑπ' ὄψει τό: «κρεῖσσον εἰς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ χίλιοι παράνομοι».

Πρὸ τινος χρόνου «ὁ ἔχων ἐξουσίαν» «ἐπίσημος» ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς εἰς συνέντευξιν πρὸς τὸν Τύπον διαμαρτυρίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν διὰ τὴν θάναυσον καταπίεσιν, τὴν καταπάτησιν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἐτσιθελικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ

τῆς πίστεως ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου πιστῶν διὰ τῆς δυναστικῆς παρακωλύσεως ἀναγνωρίσεως τῶν Μυστηριακῶν αὐτῶν τελετουργιῶν — ἥτις πράξεις καὶ κατάστασις φέρει εἰς μνήμην τὰς ἐποχὰς τῶν διωγμῶν καὶ τῆς τυραννίας — ἐφθέγγετο ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν, τῶν ὁποίων τσαλαπατεῖται ἡ συνείδησις καὶ τὸ διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ αἱμάτων κτηθέν πρῶτον τῶν ἐπὶ γῆς δικαιωμάτων «ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι» (τῷ ἐν τούτοις ἐκθειάζομένῳ ὡς «αἰῶνι τῶν φῶτων»), δέν εἶναι 1.500.000 ἀλλὰ 50.000 ἢ 55.000. Καὶ ὡς φαίνεται φρονεῖ ὅτι, ἂν οἱ καταπατούμενοι καὶ τυραννούμενοι, ὅχι μόνον ἀντιθέως καὶ ἀντευσγγελικῶς καὶ χωρὶς κανέν δικαίον θεῖον ἢ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ καὶ ἀπανθρώπως καὶ μετ' ἀδιστάκτου μοχθηρίας,

είναι μόνον 55.000 ή 55 ή 5, τούτο τὸν διακαίγει ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς του, τῆς Κυβερνήσεώς, τοῦ λαοῦ, τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅτι ἡ βία καὶ ἡ πίσις καὶ τὸ ἔγκλημα διὰ νὰ συνιστᾷ ἀδίκημα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀδικουμένων!

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ διενήργησεν ἄρα γε τινὰ ἀπογραφὴν ἢ κατήρτισε τινὰ στατιστικὴν, ἢ ἄρα γε ὡς «καλὸς ποιμὴν» γνωρίζει ἕν πρὸς ἕν ὅλα τὰ «ἰδικά του πρόβια» καὶ εἶχε τὸν τρόπον καὶ τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίζῃ καὶ πρόβια πού δὲν εἶναι ἰδικά του; Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἐπιχειρήμα, θάσσει τοῦ ὁποίου καὶ μόνον ἐπεμβαίνει εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα τῶν πιστῶν, τοὺς ὁποίους ἀποκαλεῖ «παλαιοημερολογίτας» (ἐν ἀντιδιαστολῇ βεβαίως πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους, οἵτινες, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι καὶ πρὸ τίνος αἰώνιαν συνέχειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπεσκίρτησαν αὐτῆς, αἰρετιζόμενοι ἵνα λέγωνται ν ε ο η μ ε ρ ο ι λ ο γ ι τ α ι), ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν δικαίωμα θρησκευτικὸν ἔχει — εἰμὴ τὸ Νερῶνειον καὶ Διοκλητιανέιον «δικαίωμα» — ὅτι δηλ. «τὰ Μυστήρια τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ἄκυρα», διὰ τὸν λόγον ὅτι «δὲν γίνονται μὲ τὴν ἔγκρισιν τῶν νεοημερολογιτῶν ἐπισκόπων», ἀρκεῖ ὀλίγη ἀμεροληψία! διὰ νὰ κρίνῃ τις ὅτι περὶ ἐπιχειρήματος ὁλωσδιόλου ἀ ν θ ρ ω π ῖ σ τ ι κ ο ῦ καὶ πτωχοῦ πρόκειται καὶ ἀξίου μόνον διὰ τοὺς παπικούς, τοὺς οὐνίτας καὶ τὴν λοιπὴν φάρα — κατὰ τὴν νοοτροπίαν τῶν ὁποίων, ἀρκεῖ νὰ δέχηται τις καὶ μνημονεύῃ ὡς ἀρχηγὸν τὸν πάπαν διὰ νὰ εἶναι «ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας του», ἀδιάφορον ἂν δὲν συμφωνῇ κατὰ πάντα μὲ αὐτὸν εἰς τὰ τῆς πίστεως — ὅχι ὅμως διὰ τοὺς Ὁρθόδοξους. Ἐὰν — συμφώνως πρὸς τὸ ἐπιχείρημα αὐτό — οἱ Ὁρθόδοξοι πάντοτε καὶ ὁπωσδήποτε ὑπετάσσοντο εἰς τὸν ο ἰ ο ν δ ῆ π ο τ ε «ἀρχηγόν» καὶ ἐνδιέφεροντο διὰ τὴν «ἐγκρίσιν» του ὡς πρὸς τὰ τῆς πίστεώς των, ἀλλοίμονον ποῦ θά ἦτο σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία! Καὶ οἱ ἅγιοι τῆς καὶ οἱ μάρτυρες, τοὺς ὁποίους καθ' ἡμέραν ἐορτάζομεν καὶ τιμῶμεν, δὲν θά ἦσαν μάρτυρες ἐφ' ὅσον δουλικῶς θά ὑπετάσσοντο εἰς τὸν ἐκάστοτε «ἀρχηγόν» οἰοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο.

Ἄν καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ ἀνωτέρω... ἀριθμητικὴ πρᾶξις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν (πολὺ ἀβασάνιστος εἶναι ἡ «βεβαίωσις» του) καὶ

φανερὰ ἡ πρόθεσις του μετατοπίσεως καὶ ἀλλοιώσεως ἡτῆς οὐσίας καὶ τῆς θάσεως τοῦ θέματος καὶ ἡ προσπάθεια δημιουργίας ἐντυπώσεων ἀσχέτων πρὸς αὐτὸ παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ τοῖς πολλοῖς, ὅμως ἄς διερωτηθῇ, θεάμενος τὰ πράγματα ὀλίγον «ἐκ τοῦ μακρόθεν», ἐνθυμούμενος καὶ ὀλίγον τὴν ἱστορίαν καὶ ἀντιμετωπίζων ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐξ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς σκοπιᾶς ἀμεροληψίας, ἂν ἡ ἀριθμητικὴ ἔχει ἀπόλυτον καὶ ἀποφασιστικὴν σημασίαν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δίκαιον, τὴν τοῦ Θεοῦ εὐαρέστησιν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ἀπλῶς ὁ ἀριθμὸς εἶχε καὶ ἔχει τὴν σημασίαν, τότε τὸ «λεῖμμα», περὶ οὗ κάμνει λόγον ὁ Ἀπ. Παῦλος (Ρωμ. ια') θά ἦτο... ἀπόρριμμα καὶ, θάσσει αὐτῆς τῆς λογικῆς, τὸ «πλήθος» οὐχὶ δὲ «τὸ κατάλειμμα σωθήσεται» (αὐτ. θ' 27). «Σὺ ἀριθμεῖς τὰς μυριάδας, λέγει τὸ ἱερὸν λόγιον, κἀγὼ μετρῶ τοὺς σωζομένους». Βεβαίως ἡ κρίσις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, ὡς πρὸς τοὺς σωζομένους, ἀναμφιβόλως ὅμως πολὺ πτωχὸν καὶ ἐπισφαλές κριτήριον ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἀριθμῶν μόνον, ὡς πρὸς τὴν ὁρθότητα τῆς πίστεως, τὴν διατήρησιν τῆς γνησιότητος τοῦ πατρογονικοῦ θησαυροῦ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐλέγχθη ὅτι «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ». Εἶπε δὲ καὶ τις σοφός: «Ἕνας πιστός καὶ ὁ Θεός, ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν, τὸ πᾶν, ἄς εἶναι οἱ ἀντίθετοι μυριάδες καὶ ἑκατομμύρια». Τὴν ἐποχὴν τῶν μονοθελητῶν εἰς μοναχός, ὁ ἅγιος Μάξιμος εἶχεν ἀντιμετώπους ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅταν δὲ τῷ προῦβάλλετο τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀντιφρονούντων καὶ ὅτι, ἐνῷ ὅλοι οἱ Πατριάρχαι καὶ ὁ Πάπας καὶ οἱ Αὐτοκράτορες καὶ ὅλος ὁ κλήρος καὶ πλῆθος λαοῦ πείθονται καὶ συμφωνοῦν, μόνος αὐτὸς ἔχει ἀντίθετον γνώμην, ἐκεῖνος ἔλεγεν: «Ἐκ τοῦ ὅτι εἴσθε τὸ μέγα πλῆθος δὲν ἐπιταί καὶ ὅτι κατέχετε τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ εἶμαι εἰς, ἀλλὰ ἐγὼ κατέχω τὴν ἀλήθειαν». Ἐὰν τὸ πλῆθος καὶ ὁ ἀριθμὸς ἀποτελοῦν κριτήριον Ὁρθοδοξίας καὶ ὁρθοφροσύνης, τότε ἀσφαλῶς πρέπει.. νὰ προσκυνηθῇ ὁ Πάπας, διότι οἱ πειθόμενοι αὐτῷ εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους... Ποῦ ὁδηγεῖ ἡ μικροπρέπεια καὶ ἡ μεροληπτικότης! Ἀλλὰ τί λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν» (Λοὺκ ιβ' 32). Λίαν προσφάτως θρησκευτικὸν πε-

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φιλὴν Ὁρθοδοξίαν... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Φύλ. — 647—648

Ἔτος ΚΖ.

15 Ἰουνίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρζ. 2

Τηλ 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

"Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ..."

1.500.000 ἢ 55.000;

"Ένας + ὁ Θεός = ἡ πλειοψηφία, τὸ πᾶν

Ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

Πρό καιροῦ ἓνας Ἀρχιεπίσκοπος εὐλαβῆς (μακαρίτης ἤδη), δοθείσης ἀφορμῆς, εἶπεν: «Ένας μοναχός, οἷοσδήποτε, ἀξίζει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅσον 50 λαϊκοί καὶ ἓνας μοναχός «...» (ὠνόμασε τοὺς τῆς Μονῆς τινος, διακρινομένους διὰ τὴν αὐστηράν προσήλωσιν εἰς τὴν πρὸς Θεόν εὐλάβειαν καὶ τὰς πατρικὰς παραδόσεις) ἀξίζει ὅσον 50.000...» Καὶ βεβαίως εἶχεν ὑπ' ὄψει τό: «κρεῖσσον εἰς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ χίλιοι παράνομοι».

Πρό τινος χρόνου «ὁ ἔχων ἐξουσίαν» «ἐπίσημος» ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν λαθῶν ἀφορμὴν ἐκ τῆς εἰς συνέντευξιν πρὸς τὸν Τύπον διαμαρτυρίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν διὰ τὴν βάνανυσον καταπίεσιν, τὴν καταπάτησιν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἐτσιθελικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ

τῆς πίστεως ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου πιστῶν διὰ τῆς δυναστικῆς παρακωλύσεως ἀναγνώρισεως τῶν Μυστηριακῶν αὐτῶν τελετουργιῶν — ἥτις πράξεις καὶ κατάστασις φέρει εἰς μνήμην τὰς ἐποχὰς τῶν διωγμῶν καὶ τῆς τυραννίας — ἐφθέγγετο ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν, τῶν ὁποίων τσαλαπατεῖται ἡ συνείδησις καὶ τὸ διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ αἱμάτων κτηθέν πρῶτον τῶν ἐπὶ γῆς δικαιωμάτων «ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι» (τῷ ἐν τούτοις ἐκθειασμένῳ ὡς «αἰῶνι τῶν φῶτων»), δέν εἶναι 1.500.000 ἀλλὰ 50.000 ἢ 55.000. Καὶ ὡς φαίνεται φρονεῖ ὅτι, ἂν οἱ καταπατούμενοι καὶ τυραννούμενοι, ὅχι μόνον ἀντιθέως καὶ ἀντευσγγελικῶς καὶ χωρὶς κανέν δικαίον θεῖον ἢ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ καὶ ἀπανθρώπως καὶ μετ' ἀδιστάκτου μοχθηρίας,

είναι μόνον 55.000 ή 55 ή 5, τούτο τὸν διακρίνει ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς του, τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ λαοῦ, τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅτι ἡ θία καὶ ἡ πίσις καὶ τὸ ἔγκλημα διὰ τὰ συνιστᾶ ἀδίκημα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀδικουμένων!

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ διενήργησεν ἄρα γε τινὰ ἀπογραφὴν ἢ κατήρτισε τινὰ στατιστικὴν, ἢ ἄρα γε ὡς «καλὸς ποιμὴν» γνωρίζει ἐν πρὸς ἕν ὅλα τὰ «ἰδικὰ του πρόβατα» καὶ εἶχε τὸν τρόπον καὶ τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίζῃ καὶ πρόβατα ποὺ δὲν εἶναι ἰδικὰ του; Ὡς πρὸς δὲ τὸ.. ἐπιχειρήμα, θάσσει τοῦ ὁποῖου καὶ μόνον ἐπεμβαίνει εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα τῶν πιστῶν, τοὺς ὁποῖους ἀποκαλεῖ «παλαιοημερολογίτας» (ἐν ἀντιδιαστολῇ θεβαίως πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους, οἵτινες, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι καὶ πρό τινας αἰωνίαν συνέχαιαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπεσκίρτησαν αὐτῆς, αἰρετισάμενοι ἵνα λέγωνται ν ε ο η μ ε ρ ο λ ο γ ῖ τ α ι), ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν δικαίωμα θρησκευτικὸν ἔχει — εἰμὴ τὸ Νερώνειον καὶ Διοκλητιανεῖον «δικαίωμα» — ὅτι δηλ. «τὰ Μυστήρια τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ἄκυρα», διὰ τὸν λόγον ὅτι «δὲν γίνονται μὲ τὴν ἔγκρισιν τῶν νεοημερολογιτῶν ἐπισκόπων», ἀρκεῖ ὀλίγη ἀμεροληψία! διὰ νὰ κρίνῃ τις ὅτι περὶ ἐπιχειρήματος ὁλωσδιόλου ἀ ν θ ρ ω π ῖ ῖ σ τ ι κ ο ῦ καὶ πτωχοῦ πρόκειται καὶ ἀξίου μόνον διὰ τοὺς παπικούς, τοὺς οὐνίτας καὶ τὴν λοιπὴν φάρα — κατὰ τὴν νοοτροπίαν τῶν ὁποίων, ἀρκεῖ νὰ δέχηται τις καὶ μνημονεύῃ ὡς ἀρχηγὸν τὸν πάπαν διὰ νὰ εἶναι «ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας του», ἀδιάφορον ἂν δὲν συμφωνῇ κατὰ πάντα μὲ αὐτὸν εἰς τὰ τῆς πίστεως — ὅχι ὅμως διὰ τοὺς Ὁρθόδοξους. Ἐὰν — συμφώνως πρὸς τὸ ἐπιχείρημα αὐτό — οἱ Ὁρθόδοξοι πάντοτε καὶ ὁπωσδήποτε ὑπετάσσοντο εἰς τὸν ο ἰ ο ν δ ἢ π ο τ ε «ἀρχηγόν» καὶ ἐνδιέφεροντο διὰ τὴν «ἔγκρισιν» του ὡς πρὸς τὰ τῆς πίστεως τῶν, ἀλλοίμονον ποῦ θὰ ἦτο σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία! Καὶ οἱ ἅγιοί της καὶ οἱ μάρτυρες, τοὺς ὁποῖους καθ' ἡμέραν ἐορτάζομεν καὶ τιμῶμεν, δὲν θὰ ἦσαν μάρτυρες ἐφ' ὅσον δουλικῶς θὰ ὑπετάσσοντο εἰς τὸν ἐκάστοτε «ἀρχηγόν» οἰοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο.

Ἄν καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ ἀνωτέρω... ἀριθμητικὴ πρᾶξις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν (πολὺ ἀβασάνιστος εἶναι ἡ «θεβαίωσις» του) καὶ

φανερὰ ἡ πρόθεσίς του μετατοπίσεως καὶ ἀλλοιώσεως τῆς οὐσίας καὶ τῆς θάσεως τοῦ θέματος καὶ ἡ προσπάθεια δημιουργίας ἐντυπώσεων ἀσχέτων πρὸς αὐτὸ παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ τοῖς πολλοῖς, ὅμως ἄς διερωτηθῇ, θεάμενος τὰ πράγματα ὀλίγον «ἐκ τοῦ μακρόθεν», ἐνθυμούμενος καὶ ὀλίγον τὴν ἱστορίαν καὶ ἀντιμετωπίζων ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐξ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς σκοπιᾶς ἀμεροληψίας, ἂν ἡ ἀριθμητικὴ ἔχει ἀπόλυτον καὶ ἀποφασιστικὴν σημασίαν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δίκαιον, τὴν τοῦ Θεοῦ εὐαρέστησιν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ἀπλῶς ὁ ἀριθμὸς εἶχε καὶ ἔχει τὴν σημασίαν, τότε τὸ «λείμμα», περὶ οὗ κάμνει λόγον ὁ Ἀπ. Παῦλος (Ρωμ. ια') θὰ ἦτο... ἀπόρριμμα καὶ, θάσσει αὐτῆς τῆς λογικῆς, τὸ «πλήθος» οὐχὶ δὲ «τὸ κατάλειμμα σωθήσεται» (αὐτ. θ' 27). «Σὺ ἀριθμεῖς τὰς μυριάδας, λέγει τὸ ἱερόν λόγιον, καὶ γὰρ μετρῶ τοὺς σωζομένους». Θεβαίως ἡ κρίσις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, ὡς πρὸς τοὺς σωζομένους, ἀναμφιβόλως ὅμως πολὺ πτωχὸν καὶ ἐπισφαλές κριτήριον ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἀριθμῶν μόνον, ὡς πρὸς τὴν ὁρθότητα τῆς πίστεως, τὴν διατήρησιν τῆς γνησιότητος τοῦ πατρογονικοῦ θησαυροῦ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐλέχθη ὅτι «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ». Εἶπε δὲ καὶ τις σοφός: «Ἐνας πιστὸς καὶ ὁ Θεός, ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν, τὸ πᾶν, ἄς εἶναι οἱ ἀντίθετοι μυριάδες καὶ ἑκατομμύρια». Τὴν ἐποχὴν τῶν μονοθελητῶν εἰς μοναχὸς, ὁ ἅγιος Μάξιμος εἶχεν ἀντιμετώπους ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅταν δὲ τῷ προϋβάλλετο τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀντιφρονούντων καὶ ὅτι, ἐνῶ ὅλοι οἱ Πατριάρχαι καὶ ὁ Πάπας καὶ οἱ Αὐτοκράτορες καὶ ὅλος ὁ κλῆρος καὶ πλῆθος λαοῦ πείθονται καὶ συμφωνοῦν, μόνος αὐτὸς ἔχει ἀντίθετον γνώμην, ἐκεῖνος ἔλεγεν: «Ἐκ τοῦ ὅτι εἴσθε τὸ μέγα πλῆθος δὲν ἐπιτεταί καὶ ὅτι κατέχετε τὴν ἀλήθειαν» ἐγὼ εἶμαι εἰς, ἀλλὰ ἐγὼ κατέχω τὴν ἀλήθειαν». Ἐὰν τὸ πλῆθος καὶ ὁ ἀριθμὸς ἀποτελοῦν κριτήριον Ὁρθοδοξίας καὶ ὁρθοφροσύνης, τότε ἀσφαλῶς πρέπει.. νὰ προσκυνηθῇ ὁ Πάπας, διότι οἱ πειθόμενοι αὐτῷ εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους... Ποῦ ὁδηγεῖ ἡ μικροπρέπεια καὶ ἡ μεροληπτικότητα! Ἀλλὰ τί λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν» (Λοὺκ ιβ' 32). Λίαν προσφάτως θρησκευτικὸν πε-

ριοδικόν τῶν «ἐπισήμων» ἔγραφεν: «Ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔγκειται εἰς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν. Ἀναμφιβόλως καὶ ἐν μόνῳ τῷ διακόνῳ Ἀθανασίῳ, κατὰ τὸν τέταρτο αἰῶνα, διακρατοῦντι καὶ ὑποστηρίζοντι τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἡ Ἐκκλησία δέν ἦτο ὀλιγώτερον «καθολική». «Καὶ ἄλλο ἐπίσης «ἐπίσημον»: «Υπῆρξαν στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξιας δέν εἶχεν ἄλλο καταφύγιον εἰ μὴ τὴν μεγάλην ψυχὴν τοῦ Ἀθανασίου...» Καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας διδάσκει καὶ οἱ Πατέρες τῆς διακηρύσσουν: «Ἐμοὶ πλῆθος αἰδέσιμον οὐ τὸ πλῆθος τὸ χαῖρον καινοτομίαις, ἀλλὰ τὸ φυλάττον πατρῶαν κληρονομίαν» (Μ. Ἀθανάσιος). «Εἶδέ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία...» (Ἁγ. Νικηφόρος). «Ἐπειδὴ εἶμαι μόνος, μειοῦται ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ὑποστηρίζω;» (Πάπας Λιθέριος πρὸς αὐτοκράτορα Κωνσταντίνον). «Ὅν τρόπον σταθμοὶ μύριοι ἀχάρτα δέκα λίθων τιμίων οὐκ ἂν εἶεν ἀντάξιοι, οὕτως οὐδέ πάντες οἱ ἄπιστοι δέκα πιστῶν Ὁρθοδόξων». (Ἰωσήφ Βρυένιος) κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἀλλ' ὁ τόσῳ ἐκθειαζόμενος «μέγας ἀριθμός» ἀποτελεῖ... ἀποδεικτικὸν καὶ τοῦ ὅτι κατ' ἐπίγνωσιν ἀκολουθοῦν οἱ νεοημερολογίται τὸν νεοημερολογισμὸν καὶ ὅτι κατὰ εὐλάβειαν καὶ σεβασμὸν πείθονται καὶ ὑποτάσσονται εἰς τοὺς χωρίσαντας αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πατροπαράδοτου συνεχείας καὶ ὅτι εἶναι συνειδητῶς πεπεισμένοι ὅτι κατὰ θεὸν πράττουν καὶ ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ πράττουν; Ἀν... κατεδέχοντο νὰ κατέλθουν ἀπὸ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀλαζονικοῦ πείσματος τῶν οἱ λογιώτατοι «ἄρχηγοί» καὶ νὰ πλησιάσουν τὰ εἰλικρινῆ βῆθη τῆς καρδίας τῶν χριστιανῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἱερέων — τοὺς ὁποίους τὸ συμφέρον ἀναγκάζει νὰ ὑπηρετοῦν ἄλλο ἄφ' ὅτι πιστεύουν ἐνδομύχως — θὰ ἔβλεπον ἂν πρὸς τιμὴν τῶν ἐπικαλοῦνται τοὺς ἀριθμούς καὶ τὸ πλῆθος. Κάθε ἕνας «παλαιοημερολογίτης» γνωρίζει διατὶ εἶναι τοιοῦτος καὶ τηρεῖ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα, ἐκκλησιάζεται καὶ ὑπομένει τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πίστεώς του. Συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ μέ τοὺς νεοημερολογίτας, ποὺ δέν ξέρουν τί πιστεύουν τὸ πλεῖστον καὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν πόσον ποσοστὸν αὐτῶν ἐκκλησιάζονται; Ἀλλὰ μήπως χαρίζομεν τοῖς νεοημερολογίταις τὴν καύχησιν τοῦ... πλῆθους; Πολλοῦ γε καὶ δῆ. Πόσον ποσοστὸν τῶν Ὁρθοδόξων τῆς γῆς

εἶναι νεοημερολογίται; Τὸ ὅτι οἱ ἐμμένοντες εἰς τὴν πατροπαράδοτον συνέχειαν ἔχουν «κοινωνίαν» μετ' αὐτῶν δέν εἶναι εἰς καύχημά τῶν καὶ πολλὰς ἀφορμὰς ἔχουν διὰ νὰ πιστοποιήσουν ἂν τοὺς διαφόρους «ἄρχηγούς» διέπει σήμερον τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ κοσμικὸν πνεῦμα.

Ἄς ἀφήσουν λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ σπασμωδικὰ μέτρα καὶ μέσα καί, ἂν ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ τῶν ψυχῶν τῶν χριστιανῶν, τὴν θεάρεστον ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἅς συνειδητοποιήσουν τὸ διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου (1895) διακηρυσσόμενον, ὅτι: «Ἄνευ τῆς ἐν τῇ πίστει ἐνόητος ἀδύνατος ἔμποθαίνει ἡ ποθητὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἔνωσις...» καὶ ἅς ἀξιοποιήσουν τοῦτο ἀναλόγως.

Ἰούλ.—Αὔγ. 1935, Τόμ Δ', Τεύχ. 7—8, σελ. 216). Αὐτοῦ, λοιπὸν, τοῦ «ἄλλοθρήσκου» (ἐφ' ὅσον ὑπὸ πάντων θεβαῖοται ὅτι ὁ μασσωνισμὸς εἶναι ἄλλη θρησκεία, μᾶλλον διεκδικεῖ τὴν θέσιν «ὑπερθρησκείας») ἡ... σπουδαιότερα πράξεις ἐγένετο πρὸς ὠφέλειαν τῆς Ὁρθοδόξιας ἢ εἶναι ἀδιάφορος; — Οἱ μασσῶνι καυχῶνται (ἐξ ἀπόψεως τῆς «παγκοσμιότητος») ὅτι: «ἐάν αὕτη ἢ ἔνωσις τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας». Μήπως εἶναι ματαία ἡ καύχησίς των; — Ἐνῶ ἐγένετο τὸ ἀνωτέρω «πανορθόδοξον» συνέδριον, «τυχαίως» εὐρέθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὁξφόρδης Γκόρ, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε μετ' ἐνδιαφέροντος: «Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὐρεθῶμεν εἰς θέσιν ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μενάλας χριστιανικὰς ἐορτάς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς... Τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἐορτῶν.» Ὁ δὲ Μεταξάκης ἀπαντῶν ἐπληροφόρησε δι' αὐτοῦ τὴν ἀγγλικανικὴν «ἐκκλησίαν» ὅτι ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν εἰσήγησιν καὶ θὰ ἐνεργήσῃ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν. Μετὰ τὴν ἑπανάστασιν τῶν μπολσεβίκων εἰς τὴν Ρωσίαν μέλη τῆς λεγομένης «Ἀνακαινοθείσης Ἐκκλησίας», ἥτις ὑπεδουλώθη εἰς τοὺς ἀθέους κομμουνιστάς, ἐδημιούργησαν κίνησιν ὑπὲρ τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἐπιδιώξεων τῶν οἰκουμενιστῶν. Εἰς τὸ περιβόητον «Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον»

τῶν Ἀθηνῶν διεκηρύχθη ὅτι «ὁ συνορτασμός τοῦ Πάσχα εἶναι πρῶτον συγκεκριμένον οἰκουμενικὸν θῆμα», ὅπερ καὶ ἐξακριωρήθη ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν κύκλων «τὸ πρῶτον θῆμα πρὸς ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας». «Ὅλοι αἱ ἐπ' ἐσχάτων «πράξεις ἀγάπης» διακηρύσσονται ὑπ' αὐτῶν τῶν δημιουργῶν των ὡς συνέχεια καὶ συμπλήρωσις «τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» καὶ τοῦ «πανορθόδοξου» συνεδρίου τοῦ 1923» — «Ὅταν ὁ Ἀ. θ. η. ν. α. γ. ὁ. ρ. α. ς — ὁσitis, ἐκθρονίσας τὸν νόμιμον Πατριάρχην Μάξιμον, Κατέλαβε τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον — ἀνέλαβε τὴν ... θεάρεστον ἐκστρατείαν του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς παπικῆς ἐμβάδος καὶ τῆς πανοπερμίας τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀπίστων, ἐπεκάλεσθαι εἰς... δικαίωσιν τοῦ «ἔργου» του τὴν «Ἐγκύκλιον τοῦ 1920». — Ὁ δὲ συνώνυμός του Ἀθηναγόρας τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν ὁμιλίαν του τῆς 14.9.70 διεκήρυξεν ὅτι: «... ἡ Ὁρθοδοξία ἐξηλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἑναρξιν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν... Ὁλὴ ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ Ἀθηναγόρου, οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας...» — Προσφάτως ὁ Κισάμου καὶ Σελίνου Εἰρηναῖος διὰ τοῦ Περιοδικοῦ του («Χριστός—Κόσμος», Φεβρουάριος 1971) «ἀναγγέλων» ὅτι «Ἐτοιμάζεται καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἕνα μέγιστον καὶ θαρυσήμαντον γεγονός ἡ ἀγία καὶ Μεγάλη Πανόρθοδος Σύνοδος», διερωτᾶται: «Γνωρίζουν ὅμως ἄραγε οἱ χριστιανοί μας ὅτι αἱ ἐτοιμασίαι διὰ τὴν Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον ἔχουν ἀρχίσει ἤδη ἀπὸ τοῦ 1923;» — Αὐτὰ τὰ «σπουδαία» θέματα τὰ ὁποῖα προκαταρτίζει ἡ «Πανορθόδοξος Διάσκεψις» εἰς Γενεύην (διὰ τὴν τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς Βαβέλ τοῦ Λουθηροκαθινισμού: διὰ νὰ μὴ ὑπάρχη ἀντίδρασις τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ) ὡς ἀπασχολήσαντα τὴν λεγομένην «Ὀγδόην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον» (πράγματι δὲ Ἀντισύνοδον — ὡς νὰ ἐλέγομεν ὁ Ἀντίχριστος — αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι πᾶσαι ἔγιναν δι' ὀρισμένην αἰτίαν ἐξ ἀφορμῆς ἀ-

ναφανείσης αἰρέσεως καὶ οὐδεμία ἔλεγεν ἀντίθετα τῶν προηγουμένων, ἐνῶ ἡ ὑπὸ ἐκδόλαιψιν... γένοιτο ἰλεως καὶ σωτήρ ὁ Κύριος!) ἔλκονται τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακινήσεως τῶν ἀπὸ τοῦ Μεταξάκη, τὸ 1923, εἶναι ἡ πλήρης προσβεβαίωσις τῶν ἀνωτέρω. — Ἀς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτά.

Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ἡ φρόνησις, ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν μας ἀπαιτοῦν νὰ μὴ ἀντιμετωπίζωμεν τὰ τῆς πίστεώς μας οὔτε «ἐκ τοῦ μακρόθεν» οὔτε διὰ παραπετάσματος προκαταλήψεως ἢ ἀδιαφορίας. Βλέπουν οἱ ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ὁρθοδοξίας διαχωρισμὸν ἢ διαφορισμὸν τινα μεταξὺ τῆς πράξεως τῆς «μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου» καὶ τῶν σήμερον γινομένων; ἢ ἀποτελοῦν τὴν συνέχειαν, τὴν συμπλήρωσιν τοῦ αὐτοῦ «ἔργου»;

Ἀς διερευνήσουν θαθεῶς ἂν ἡ συνείδησις των λέγῃ ΝΑΙ ἢ ΟΧΙ. Καὶ ἂς ἐνεργήσουν κατὰ τὰς εἰλικρινεῖς ὑποβολὰς τῆς ἂν θέλουν νὰ καταργηθοῦν αἱ βουλαὶ τῶν θυσοδομουσῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἀποσοθῇ τὰ κακὰ καὶ ἡ θλίψις, πού, ἄλλως, θὰ ἐπέλθουν ἐξάπαντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Παῖσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικῶς: Ἑξάμηνος δραχμας 15. —

Ἔτησίᾳ » 30. —

Ἐξωτερικῶς: Ἑξάμηνος δολλάρια 2

Ἔτησίᾳ » 4

Τιτὴ Φύλλου δρχ. 2

Ἡ Ἐυαγγελία τῶν υαταυομβῶν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσία

Ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς τὰ μεσάνυχτα, μὲ διάφορες ἐπείγουσες προφάσεις ποὺ εἶχαν κανονισθεῖ ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ ὑπηρεσίαν, χωρὶς καμμία γραπτὴ ἄδεια, ὅλοι ὅσοι σκόπευαν νὰ ἔρθουν μαζεῦνταν, περίπου δεκαπέντε ἀνθρώποι ἐν ὅλῳ. Μετὰ τὸν Ὀρθρο καὶ τὴν Λειτουργίαν καθήσαμε καὶ λύσαμε τὴν νηστείαν. Στὸ τραπέζι ὑπῆρχαν ψουρέκια καὶ τυρί, κόκκινα αὐγά, κρύα πιάτα καὶ χαρτί. Κατὰ τὶς τρεῖς χωρίσαμε. Περιπολίες γιὰ ἔλεγχον ἔγιναν ἀπὸ τὸν διοικητὴ τοῦ τμήματος πρὶν καὶ μετὰ τὶς ἀκολουθίες, στὶς 11 μ.μ. καὶ στὶς 4 π.μ. Βρίσκοντάς μας μαζὶ καὶ τοὺς τέσσαρες γιατροὺς μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Βλαντίκα Μάξιμο στὴν τελευταία του περιπολία, ὁ διοικητὴς εἶπε: «Τί συμβαίνει γιατροί, δὲν κοιμάστε;» Καὶ ἀμέσως πρόσθεσε: «Τέτοια νύχτα ...καὶ νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ». Καὶ ἔφυγε.

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ θαῦμα σου», ἐπρόφερε ὁ Βλαντίκα Μάξιμος συγκινημένος, ἐκφράζοντας τὰ αἰσθήματα ὅλων μας.

Ἡ λευκὴ νύχτα τοῦ Σολδόκι πλησίαζε στὸ τέλος της. Τὸ ρόδινο πασχάλινὸ πρωῒνὸ τοῦ Σολδόκι. Ἕνας χαρούμενος ἥλιος χαιρετοῦσε τὸ μοναστήρι - στρατόπεδο συγκεντρώσεως, κάνοντάς το νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν ἀθέατη πόλιν τοῦ Κίτετς. Οἱ ἐλευθερὲς ψυχές μας ἔπλεαν μέσα σὲ γαλήνια, οὐράνια χαρὰ. Πολλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ὅμως ἡ εὐωδιαστὴ μνήμη αὐτοῦ τοῦ πασχάλιατικου πρωῒνου μένει τόσο ζωντανή ὥς νὰ ἦσαν χθές. Ἡ καρδιά πιστεύει ὅτι ἀνάμεσα μας τότε ἦταν ἕνας ἅγιος.

...Στὶς 5) 18 Ἰουλίου 1930, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Σεργίου τοῦ Ραυτονέζ, οἱ φίλοι μας σὰ γραφεῖα τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συλληφθῇ ἐκείνη τὴ νύκτα καὶ νὰ σταλῇ στὸ Λένινγκραντ. Ἐχοντας προειδοποιηθεῖ ἐτοιμάσθηκα, ἀποχωρέτησα τοὺς φίλους μου καὶ χωρὶς νὰ ξαπλώσω γιὰ νὰ κοιμηθῶ, περίμενα τὴν ἀλλήφι μου.

Στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκουσα δῆματα στὸ κάτω πάτωμα. Ἐκαστα βαθεῖα μετάνοια μπροστὰ στὸν Βλαντίκα Μάξιμο, ποὺ ἔμεινε κι' ἐκεῖνος ἀγρυπνος καὶ ζήτησα νὰ μὲ εὐλογῇ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Κύριο νὰ μοῦ δώσῃ δύναμιν γιὰ νὰ σηκώσω

τὶς θλίψεις ποὺ ἔρχονταν καὶ ὥς τὰ βασανιστήρια καὶ τὸν θάνατον. Ὁ Βλαντίκα σηκώθηκε ὀρθίος, μοῦ φάνηκε πὺς εἶχε γίνῃ πανύψηλος, μὲ εὐλόγησε σιγά, μὲ φίλησε τρεῖς φορές καὶ εἶπε μὲ συγκίνηση: «Θὰ ἔχῃς πολλὰς θλίψεις καὶ βαρεῖες δοκιμασίες, ἀλλὰ ἡ ζωὴ σου θὰ διασωθῇ, καὶ στὸ τέλος θὰ βγῇς ἔξω στὴν ἐλευθερίαν. Ὅσο γιὰ μένα, σὲ μερικοὺς μῆνες θὰ μὲ συλλάβουν καὶ θὰ μὲ τουφεκίσουν! Κι' ἐσύ νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα, κι' ὅσο ζῶ, ἀλλὰ προπαντὸς μετὰ τὸν θάνατό μου». Ἡ πρόφρησις τοῦ Βλαντίκα Μάξιμου ἐκπληρώθηκε μὲ ἀκριβείαν. Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1930 συνελήφθη καὶ μετέχθη στὴν Μόσχα. Στὶς 6 Ἰουλίου 1931 τουφεκίστηκε. Ἀνάπαυσον Κύριε τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου Μαξίμου, Ἐπισκόπου τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμῶν, μετὰ τῶν Ἁγίων.

Ἡ παρακάτω διήγησις, ἀπὸ πρῶτον χέρι κι' αὐτὴ, γράφηκε ἀπὸ τὴν Νατάλια Β. Οὐρούσοβα, ἡ ὁποία κατόρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἑνωσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, καὶ πέθανε τὸ 1968 στὴν Νέα Ὑόρκη (Βλέπε περιοδικὸν THE ORTHODOX WORD Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1971).

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1936 ζοῦσε στὴν Ἀλμα Ἀτα τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ὁ σχετικὰ νέος Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος. Ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθα γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὑπάρχει μὴ μυστικὴ Ἐκκλησία κατακοιμῶν, μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Μητροπολίτη Ἰωσήφ τῆς Πετρούπολεως, ὁργανομένη ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Μητροπολίτου Πέτρου τοῦ Κρουτίτσκα, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Ἰωσήφ εἶχε συνεχὴ μυστικὴ ἐπαφὴ ὅσον καιρὸ ἦταν ἐξόριστος στὴν Τσεκίμεντ, 100 μίλια μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἀλμα Ἀτα. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος εἶχε χειροτονηθεῖ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀρσένιον καὶ εἶχε τὴν καλὴν τύχην νὰ τὸν ἐνισχύῃ ὀλικῶς κερδίζοντας τὰ πρὸς τὸ ζεῖν ἀπὸ τὴν κατασκευὴ διαφόρων χειροτεχνημάτων καὶ μικρῶν ἀντικειμένων γιὰ μουσεῖα. Εἶχε μὴ ἐκκλησία βαθεῖα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἰωσήφ λειτουργοῦσαν σ' αὐτήν. Τὴν εἶχε ἐγκαινιάσει μυστικὰ ὁ Μητροπολίτης σ' ἕνα ἀπ' τὰ σπάνια ταξίδια του στὴν Ἀλμα Ἀτα. Ὁ πατὴρ Ἀρσένιος εἶχε σκάψει τὴ γῆ σιγά - σιγά πολὺ καιρὸ καὶ μὲ μεγάλους

κόπους για να κάνει αυτήν την Έκκλησία.

Τρέφαμε μεγάλη εκτίμησι προς τον Αρχιμανδρίτη Άρσένιο, ο οποίος ήταν πολύ αγαπητός στον Μητροπολίτη. Ίωσήφ και δι' αυτού μπορούσαμε να έχουμε επαφή με τον τελευταίο. Ο Μητροπολίτης εκείνη την εποχή ζούσε στην Τσέμικεντ. Προηγούμενως, από την αρχή της εξορίας του, έζησε στην μικρή πόλη Ωλιέτα, όπου δεν του επέτρεπαν να ζή σε δωμάτιο αλλά τον έδωκαν σ' ένα παράπηγμα μαζί με τα ζώα μιας φάρμας, μ' ένα φράκτη από πασσάλους, ανάμεσα σ' αυτή και το κρεβάτι του.

Η σκαμμένη μέσα στη γη εκκλησία ήταν στο διαμέρισμα του Αρχιμανδρίτου Άρσένιου. Η είσοδος ήταν μια καταπακτή, σκεπασμένη μ' ένα χαλί. Κάτω από την καταπακτή υπήρχε μια σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο. Σε μια γωνιά του υπογείου υπήρχε ένα ανοιγμα στη γη, σκεπασμένο με μεγάλες πέτρες. Παραμερίζοντας τις πέτρες και σκύδοντας βαθειά και έρποντας τρία σκαλοπάτια προς τα εμπρός έμπαινε κανείς στην μικροσκοπική εκκλησία. Υπήρχαν πολλές εικόνες και κανδηλές έκαιγαν. Ο Μητροπολίτης Ίωσήφ ήταν πολύ ψηλός, εν τούτοις, όσο καιρό ήμουν εκεί, ταξίδεψε δυο φορές κρυφά και μπήκε μέσα σ' αυτήν την εκκλησία.

Κατάνυξις επικρατούσε στο νοῦ και στην καρδιά μας εκεί μέσα, όμως δεν κρύβω το γεγονός ότι ο φόβος μήπως μας ανακαλύψουν κατά την διάρκεια των ακολουθιών, προ πάντος την νύκτα, ήταν δύσκολο να κατανικηθῇ. Όταν ο μεγάλος άλυσοδεμένος σκύλος άρχιζε να γαυγίζει στην αυλή, τότε ο καθένας μας περιέμενε να ακούσει την κραυγή και το κτύπημα της G.P.U. Ολόκληρο το 1936 και μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1937 όλα πήγαν καλά. Ο γιός μου έφελενε έδω μαζί με μια μοναχή. Στις 26 Αυγούστου ο Μητροπολίτης Ίωσήφ μας έτίμησε με μια επίσκεψή του την ημέρα της γιορτής μου.

Τι θαυμάσιος, ταπεινός, αλόγνητος άνθρωπος της προσευχής! Το έδλεπε κανείς στο πρόσωπο και στα μάτια του σαν σέ καθρέπτη. Πολύ ψηλός, με μακρυά άσπρα γένια, γεμάτος καλωσύνη, τραβούσε τον καθένα κοντά του ώστε να μὴ θέλῃ ποτέ να τον αποχωρισθῇ. Το ρόσο του και τα μαλλιά του ήταν σκεπασμένα γιατί άλλιως θὰ τον έπιαναν άμέσως, έφ' όσον την παρακολουθούσαν και δεν είχε το δικαίωμα να ταξιδεύῃ. Κάθισε μαζί μας για τσάι πάνω από μια ώρα. Για την εξορία του που διαρκούσε ήδη δέκα χρόνια, μᾶς είπε ότι υπήρχε εξααιρετικά δύσκολη. Έζησε μέσα σ' ένα παράπηγμα μαζί με γουρούνια και κοιμότανε δίπλα τους επάνω σέ κάτι σανίδες. Χρειάστηκε να υποφέρῃ το κρύο και την ζέστη, όλες τις ιδιοτροπίες του καιρού και τον δέρα που σφύριζε μέσα από τις χαραμάδες. Μία φορά ένα φίδι κρεμάστηκε από ένα δοκάρι της οροφῆς σχεδόν μέχρι το πρόσωπό του.

Όλα αυτά τον έκαναν να άρρωστήσῃ. Συχνά ένα έλκος του στομάχου τον έκανε να πονάῃ δυνατά και έπρεπε να κάνει δίαιτα για την όποια τον δο-

θοῦσε ο Αρχιμανδρίτης Άρσένιος. Καθόμουνταν και διηγόμουνταν όλοι όσα είχαμε τραβήξει από την G.P.U. «Όταν μᾶς μετέφεραν μέσα από την Σιβηρία, διηγόταν ο π. Άρσένιος, επικρατούσε φοβερή παγωνιά. Ένα από τα θαγόνια του τραίκου ήταν μετασκευασμένο σέ λουτρό. Μᾶς υποχρέωναν να διανοήσουμε τον σιρμό μέχρι το λουτρό εντελώς γυμνοί. Μπαίναμε με χαρά κάτω από το ζεστό νερό και ζεσταινόμασταν λιγάκι. Αυτό εξ άλλου ήταν το μόνο θαγόνι όπου υπήρχε θερμανσις. Χωρίς να μᾶς δώσουν τίποτε για να σκοπιόμαστε, με μουσκεμένα σώματα, μᾶς έδιωχναν πίσω. Έπάνω στις μεταλλινές γέφυρες που συνδέουν τὰ θαγόνια μᾶς σταματοῦσαν επίτηδες. Τὰ μουσκεμένα πόδια μας πάγωναν και κολλούσαν στο μέταλλο. Όταν μᾶς διάτασαν να προχωρήσουμε τὰ πέδιλά μας ξεσχιζόνταν και τὸ αίμα μούσκενε τούς διαδρόμους...».

...Στις 23 Σεπτεμβρίου του 1937 όλοι οί κληρικοί της Έκκλησίας των Κατακοιμένων γύρω στην Άλμα Άτα και σέ ολόκληρο τὸ Κράζακσταν συνελήφθησαν παρ' όλον ότι είχαν εκτίσει την ποινή της εξορίας των για την άρνησί τους να αναγνωρίσουν την Σοβιετική Έκκλησία. Σέ όλους έπεβλήθη νέα ποινή, άλλων δέκα έτων χωρίς δικαίωμα άλληλογραφίας. Ανάμεσά τους ήσαν ο Μητροπολίτης Ίωσήφ και ο Αρχιμανδρίτης Άρσένιος. Την νύχτα που συνέλαβαν τον γιό μου έτρεξα, έκτός έαυτοῦ, στον π. Άρσένιο. Όταν πλησίασα στο σπίτι ήταν χαράματα. Ένα αὐτοκίνητο της G.P.U. σταμάτησε μπροστά στο σπίτι. Εὐτυχώς δεν με είδαν. Η υπόγεια εκκλησία του π. Άρσένιου ανακαλύφθηκε. Τοῦ είχαν ξεφύγει και εἶπε τὸ μυστικό σ' έναν αξιοσέβαστο ηλικιωμένο κύριο ο οποίος, όπως απέδείχθη, ήτο πράκτωρ της G.P.U.

Όταν επέστρεψα στη Μόσχα, ύστερα από τρία χρόνια έθελοντικής εξορίας μαζί με τον γιό μου, άνεκάλυφα πολύ γρήγορα κι' έδω μυστικές εκκλησίες των Ίωσηφιδών, δηλαδή όχι άκριβώς εκκλησίες αλλά ακολουθίες σέ μυστικά δωμάτια, όπου μερικές φορές μαζεύόντουσαν μέχρι είκοσι ως είκοσιπέντε πρόσωπα. Η ακολουθία γινόταν ψιθυριστά, με αυστηρό έλεγχο για την περίπτωση προδοσίας. Οί πιστοί έρχόντουσαν συνήθως τα χαράματα και τούς άναγαν βάσει ενός ήρισμένου συνήματος. Τι πὺλ πολλές φορές κτυπούσαν προσεκτικά στο λούκι της θροχῆς που περνούσε δίπλα σ' ένα παράθυρο όπου στέκονταν πάντοτε κάποιος για να ακούῃ. Ὡς την ημέρα που έφθασαν οί Γερμανοί στο Μοζάισκ το 1941 ζούσα εἰρηνικά σ' αυτήν την πόλι και εκκλησιαζόμουν σέ εκκλησίες κατακοιμένων στην Μόσχα.

Στο δημογίαιο περιοδικό «DEUTSCHES PFARERBLATT TREISA», 1953 No 12 στην σελίδα 372 διαβάζουμε τὰ παρακάτω:

«Η σκηνή είναι ένα μικρό μοναχικό χωριό μέσα σ' ένα πυκνό δάσος όχι μακριά από την Πετρούπολι. Στην άκρη του χωριού μια απομονωμένη καλύβα με χοντρές κουρτίνες σὲ παράθυρα. Για να σου άνοιξουν πρέπει να κτυπήσης συνθηματικά. Μέσα θρίσκουμε ένα καθαρό δωμάτιο με παλιές εικόνες σέ μια

γωνιά. Μπροστά τους καίει ακοίμητη κανδήλα. Δεκαπέντε πρόσωπα κι' ένα παπάς είναι εκεί μέσα. Φέλνουνε τόν έσπερινό με φωνή που μόλις ακούγεται. 'Η φαίμωνδία είναι μαλακιά, καταπικτική. Δάκρυα κυλούν από πολλά μάτια. Έδώ εφαρμόζονται τὰ λόγια του 'Αγίου 'Ιωάννου της Κλίμακος: «Βάλε τὸ νοῦ σου στὰ λόγια τῆς προσευχῆς». 'Ακόμα κι' αὐτοὶ που συναντιούνται ἔδω γιὰ πρώτη φορά νοιώθουν ἀμέσως τὸν θεσιὸ τῆς πνευματικῆς ἐνότητος, που καθρεπίζεται στὰ πρόσωπα, στὴν ἀγνότητα, τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ζεστασιά τῶν ματιῶν. 'Η κοινὴ ἐμπειρία δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφῇ με' λόγια. 'Ο ἀποχαιρετισμὸς γίνεται με' τὸ τριπλὸ ἀδελφικὸ φίλημα».

Στὸ προαναφερθὲν βιβλίον τοῦ ARFVED GUSTAVSON :

«'Η Ἐκκλησία τῶν Κατακομιδῶν» διαβάζουμε τὰ παρακάτω:

«Μέσα στὸ χωριὸ σ' ἓνα ἐκκλησάκι ἔχει σκαφθεῖ ὁσθεῖα κάτω ἀπὸ τὴν γῆ. 'Η εἰσοδὸς του εἶναι καλὰ καμουφλαρισμένη. 'Όταν ἓνας μυστικὸς ἱερεὺς ἔρχεται στὸ χωριὸ κάνει τὴ λειτουργία καὶ τίς ἄλλες ἀκολουθίες σ' αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι. 'Όταν δὲν ὑπάρχει στὸ χωριὸ κανένας ἀστυνομικὸς ἢ κανένας ξένος, ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς συγκεντρώνεται στὸ ἐκκλησάκι ἐκτός ἀπὸ τοὺς σκοποὺς που μένουν ἀπ' ἐξω γιὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν ἀν τυχὸν δοῦν νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ χωριὸ κανένα αὐτοκίνητο. 'Όταν σὸ χωριὸ ὑπάρχουν ξένοι οἱ κάτοικοι ἐκκλησιάζονται κατὰ ομάδες ἐναλλάξ».

Στὸ ἴδιον βιβλίον ἐρίσκουμε καὶ μιὰ ἄλλη διήγησι αὐτόπλου ἀπ' αὐτοὺς που κατόρθωσαν ἀργότερα νὰ δραμετεύσουν στὴ Δύσι:

«'Η λειτουργία τοῦ Πάσχα ἔγινε σ' ἓνα διαμέρισμα ἐνὸς ἐπισήμου κρατικοῦ ἱσπατοῦτου. 'Η εἰσοδὸς ἐπετρέπετο μόνον με' εἰδικὴ ἄδεια τὴν ὁποία εἶχε ἐξασφαλίσει γιὰ μένα καὶ τὴν μικρὴ κόρη μου. Παρόντες ἦσαν περὶ τὰ τριάντα πρόσωπα. Μερικοὶ ἦσαν γνωστοὶ μου. Λειτουργοῦσε ἓνας ἡλικιωμένος ἱερεὺς. Αὐτὴν τὴν λειτουργία δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ. «Χριστὸς Ἀνέστη» φάλαμε γεμάτοι χαρά. Μὰς φαινόταν σὰ νὰ μὴ φέλναμε ἐμεῖς ἀλλὰ ἄγγελοι. Ποτε στὴ ζωὴ μου δὲν ξαναεἶδα πὺ εὐτυχημένα, πὺ χαρούμενα μάτια ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κόρης μου δεκτὴν τὴν ἡμέρα... Τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ περιγράψουν... 'Ο Οὐρανὸς κατέβηκε στὴ γῆ καὶ μὰς βύθισε σ' ἓναν ὠκεανὸ ἀγάπης... Ἀς ἀγκαλιάσουμε, ἀς συγχωρήσουμε, ἀς πάροουμε μέσα μας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ... 'Η χαρὰ που ἐνοιῶσα σ' αὐτὴ τὴν λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομιδῶν μοῦ δίνει δύναμι νὰ ζῶ, ἀκόμη καὶ σήμερα».

Στὴν περίφημη «Ἀνεκτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Γενικὸ Εἰσαγγελεὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως» ὁ σύγχρονος Ρώσος ὁμολογητὴς Μπόρης Ταλάντοφ διηγείται τὰ παρακάτω: «Τὸ ζευγὸς Σλομποζάνιν ἀνέθρεψε τὰ παιδιὰ του στὴν Χριστιανικὴ Πίστι καὶ τὸ σπῖτι τους ἔδινε τὸ παράδειγμα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς στοὺς συγχωριανούς των. Στὸ σπῖτι τους ἔρχόντουσαν πιστοί, που ὀνόμαζαν τοὺς ἑαυτοὺς των μέλη τῶν Γυναικῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, Περιπλανώμε-

νοι. Ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, νὰ φάλλουν καὶ νὰ διαβάσουν τὴν Ἁγία Γραφή. 'Η μὴν τους διαφορὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ὁρθόδοξους ἦταν ὅτι δὲν ἀνεγνώριζαν τὸν Πατριάρχη Ἀλέξιο καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπους, βλέποντάς τους ὡς προδότας τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1961 τὸ Ἀπικὸ Δικαστήριον παρεδέχθη ὅτι ὁ Μ. Α. Σλομποζάνιν ἦτο ἓνα παράσιτο καὶ τὸν κατέδικασε σὲ ἐξορία σὲ μακρινὰς περιοχάς γιὰ μιὰ περίοδο πέντε ἐτῶν... Πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1962 τὸ ἴδιο δικαστήριον ἐσπέρησε τὰ μνηστρικά δικαιώματα τῆς Τατιάνας Σλομποζάνινα καὶ τὴν ἐξώρισε ὡς παράσιτο μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα της, τὰ δὲ παιδιὰ της ἐστάλησαν διὰ τῆς βίας σ' ἓνα ὄρφανοτροφεῖο».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐλπίζω νὰ ἔδωσα στὸν ἀναγνώστη μιὰ ἰδέα τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς τῆς Π ρ α γ μ α τ ι κ ῆ ς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τελευταία πεντημενηταετία.

Ἐλπίζω ἀκόμη νὰ ἔδωσα στὸν ἀναγνώστη νὰ καταλάβῃ πόσο ἐγκληματικὴ εἶναι ἡ ἀδιαφορία μας καὶ ἡ σιωπὴ μας γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς ὅρος ἐνὸς ἀνυπεράσπιστου λαοῦ τόσων ἐκατομμυρίων, ἐνὸς λαοῦ που ἔγινε ἀπὸ τὴν ἴδια μ' ἐμᾶς Ὁρθόδοξη κολυμθῆτρα κι' ἔχει τὴν πίστι τῶν Πατέρων μας. Οἱ θαμμένοι στίς στοές ἐνὸς ὄρυχείου διατηροῦνται στὴ ζωὴ μέρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ τρῶν καὶ νὰ πίνουν μόνον με' τὸν ἦχο τῶν ἐργαλείων τῶν συνεργείων που ἀνοίγουν πέρασμα γιὰ νὰ τοὺς σώσουν. Οἱ φυλακισμένοι ξαναπαίρνουν θάρρος ὅταν μάθουν ὅτι κάποιος ἀσχολεῖται με' τὴν υπεράσπισί τους. Οἱ Χριστιανοὶ στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία μὰς στέλνουν με' κάθε τρόπο μηνύματα γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουμε, νὰ μιλήσουμε γι' αὐτοὺς, νὰ διαμαρτυρηθοῦμε, νὰ προσευχηθοῦμε.

Κι' ἐμεῖς τί κάνουμε; Στέλνουμε ἀντιπροσωπεῖες Ἀρχιερέων γιὰ νὰ συλλειτουργήσουν με' τοὺς διώκτας των, γιὰ νὰ συνορτάσουν με' τοὺς δημίους των. Πάμε μπροστὰ στὰ ταλαιπωρημένα μάτια τους καὶ τοὺς φωνάζουμε, ὅπως ὁ Ντάντε τοὺς κολασμένους: «LA SKI-ATE OGNI SPERANZA» «Βλέπε οἱ ἐλεύθεροι Ὁρθόδοξοι, οἱ ἀντικαμμουνιστοὶ Ὁρθόδοξοι, οἱ ἐθνικόφρονες, ἀναγνωρίζουν τὴν Σοβιετικὴ Ἐκκλησία καὶ μόνον αὐτὴν. Ἐσὰς σὰς ἀγνοοῦν ἢ σὰς θεωροῦν σχηματικούς καὶ παρασυναγωγούς. Ἀφήστε λοιπὸν κάθε ἐλπίδα. Πάψτε νὰ ἀγωνίζεστε, ἄδικα χάνετε τὴ ζωὴ σας στίς φυλακὰς καὶ τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. 'Η Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ὅπως τὴν νομίζετε σεῖς οἱ φανατισμένοι καὶ ἀδιάλλακτοι. 'Η Ὁρθοδοξία εἶναι διαλλακτικὴ, ξέρει νὰ ἐλίσσεται, δίδει, ὅπως στὸν μῦθο τοῦ LA FONTAINE τὸ δάμα στοὺς δυνατοὺς. Ἀκούστε μας καὶ παραταίστε τίς τόσο ἐπικίνδυνες κατακόμβες σας. Καταλάθετέ το καλά: μείνατε μόνοι στὸν κόσμον».

Ὅμως ὄχι, χίλιες φορές ὄχι. Οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ρωσίας δὲν εἶναι μόνοι στὸν κόσμον. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι φανατικοὶ καὶ ἀδιάλλακτοι, ὑπάρχουν κι' ἄλλοι στενωκέφαλοι σὰν κι' αὐτοὺς, ὁ-

Ἀνταπούρισις ἐν ξένης δημοσιεύσεως

Βδελυρόν ἀλλ' ἀληθές

Ἡ φωνή τῶν γυναικῶν εἶναι μία σειρά ἀνακοινώσεων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν γνώμην μας εἶναι μεγίστης σημασίας. Εἶναι μεγάλου ἐνδιαφέροντος διότι τὰ περιεχόμενα παρουσιάζουν τὰς ἀπόψεις κάποιου Marcus Eli Ravage ὁ ὁποῖος τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον τοῦ 1928 ἐδημοσίευσεν 2 ἄρθρα εἰς τὸ Century Magazine ὑπὸ τὸν τίτλον 1) μία ἀληθινὴ κατὰστασις ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων καὶ 2) κομισσάριος εἰς τοὺς Γαλιλαίους. Τὸ περιεχόμενον τῆς ὁμιλίας δημοσιεύθεν λεπτομερῶς προσαρμόζεται εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει κάθε λογικὸς Ἀμερικανὸς νὰ σκέπτεται ἐπ' αὐτῶν. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐκτενέως τοῦς μυστικῶς πολιτευτὰς εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι κατα-

στρέφουν τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ ὁμιλία ἐξηγεῖ ἐπίσης τὸ κυριώτερον σχέδιον τὸ ὁποῖον ἔχει ὑπογραμμισθῇ εἰς τὰ πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών. Ἄν καὶ ἐγένετο εἰς τὴν Βουδαπέστη, Οὐγγαρίαν, μίαν χώραν εὐρισκομένην ὅπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, ἡ ὁμιλία τοῦ Ραδίνου ὡσὺν πολλὰ ἄλλα ντοκουμέντα σπουδαιότητος ἔφθασε ἐσχάτως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

Ἀκολουθεῖ: «Χαίρετε παιδιὰ μου, ἔχετε κληθῇ ἐδῶ διὰ νὰ ἀνοικεφαλαιώσωμεν τὰ κύρια θέματα τοῦ νέου προγράμματός μας. Καθὼς γνωρίζετε εἴχαμε τὴν ἐλπίδα ἐπὶ 20 ἔτη, ὅτι θὰ κατωρθώσαμε πολλὰ μέσῳ πολέμων καὶ ἐσκεπτόμεθα νὰ ἐκμεταλλευθώμεν τὰ μεγάλα κέρδη τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἀπὸ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον. Ἡ αὔξησις μας εἰς ἐνδιαφερούσας περιοχὰς ἐδημιούργησαν πολεμικὴν ἐνσταντίαν μας καὶ ὀφείλομεν τώρα νὰ ἐργασθώμεν μετὰ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτομεν διὰ νὰ ἐπισπεύσωμεν τὸν τρίτον παγκόσμιον πόλεμον ἐντὸς 5 ἐτῶν.

Ὁ τελικὸς σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἀγωνισθῇ μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας ἔτη προσεγγίζει τὴν ἐπίτευξίν του, διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐντασις τῶν προσπαθειῶν μας καὶ προσοχὴ περισσότερα. Δύναμαι ἀσφαλῶς νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι πρὶν παρέλθουν 10 ἔτη τὸ γένος μας θὰ λάβῃ τὴν πραγματικὴν του θέσιν εἰς τὸν κόσμον, οὕτως ὥστε κάθε Ἑβραῖος νὰ εἶναι ἕνας βασιλεὺς καὶ κάθε Γαλιλαῖος ἕνας σκλάβος. (Χειροκροτήματα ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον).

Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προπαγάνδας μας κατὰ τὸ 1930 κατὰ τὴν ὁποίαν ἠγέρθησαν μετὰ πάθους εἰς τὴν Γερμανίαν αἱ ἀντιαμερικανοί, τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἠγειράμεν μετὰ πάθους τοὺς ἀντιγερμανοὺς εἰς τὴν Ἀμερικὴν, μίαν ἐκστρατείαν ἢ ὁποῖα ἐμεσουράνισεν εἰς τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον. Μία ὁμοία προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία συντελεῖται τώρα μετὰ τὴν ἐντασιν ἀνὰ τὸν κόσμον. Ἐν πολεμικὸν μέσον κατασκευάζεται εἰς τὴν Ρωσίαν ἀπὸ ἀόκνους ἀντιαμερικανοὺς ἐνῶ ἐν τῷ μεταξύ ἐν μέγα ἔθνος ἀντικαμμουνιστικὸν ἐξαλείφει τὸν φόβον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἀναγκάζει ὅλα τὰ μικρότερα ἔθνη νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τοῦ συνεταρισμοῦ τῆς Ρωσίας ἢ μιᾶς συμμαχίας μετὰ τὰς Ἠνωμένας Ἐθνας. Τὸ πλέον κατεπείγον πρόβλημά μας αὕτη τῇ στιγμῇ εἶναι νὰ ἀναφλεγῇ ἡ βραδυπορία τοῦ μιλιταριστικοῦ πνεύμα-

πάρχουν καὶ ἄλλοι Ἰνῆσοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Δὲν εἴσατε μόνοι ἀδελφοί μας. Ἄν ποτὲ ἢ ταπεινὴ αὐτὴ φωνὴ φθάσῃ σὲ αὐτιά σας μάθετε ὅτι στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν Ἀρχιερεῖς ποὺ σὰς ἀναγνωρίζουν ὡς ἀδελφὴν Ἑκκλησίαν. Καὶ ὅχι μόνον στὴν Ἑλλάδα. Στὸν κόσμον ὁλόκληρον, σπαρμένοι σὰν τοὺς σπόρους τῆς παραβολῆς, βρίσκονται Ἀρχιερεῖς κατὰ σάρκα ἀδελφοί σας, αἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῷ Βασιλ. Κι' αὐτοὶ εἶναι μαζί σας. Ἔχετε σ' ὅλο τὸν κόσμον ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ποὺ δὲν ἔπαψαν, ὅπως κι' ἐσεῖς, νὰ ἀγωνίζονται γὰρ τὴν ἀλήθειαν, γὰρ τὴν ὁποῖαν ἔπαψαν πιά νὰ ἐνδιαφέρονται οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι. Συνεχίσατε τὸν ἀγῶνα σας κατὰ τῶν ρατσφόρων ἐκπονητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μία «Ἑκκλησία» ποὺ ὑποτάσσεται στοὺς Σοβιετικοὺς καὶ ἀφήνεται νὰ καταστήσῃ ἐργαλεῖον τοῦ παγκοσμίου ἀντιχριστιανικοῦ κινήματος, δὲν εἶναι πιά Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία, ἀλλὰ ἕνα διεστραμμένον αἵρετικὸν ὑποκατάστατό της, μία πρόδρομος μορφή τῆς «Ἑκκλησίας» τοῦ Ἀντιχρίστου. Μὴ γτρέπεστε γιὰ τὴς κατακλίβας. Ἡ Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τίς κατακλίβας ἄρχισε καὶ σὺς κατακλίβας θὰ τὴν ὄρῃ ὁ Κύριος ὅταν ἐκάρθῃ. Μάθαμε ἀπὸ μέλη τῆς Ἑκκλησίας σας ποὺ ἔφθασαν πρόσφατα στὴν Ἑλλάδα ὅτι πρὶν φύγουν ἀπὸ σὰς τοὺς εἴχατε ἐξορίσει νὰ μὴ ἐκκλησιασθῶν ποτὲ σὲ νεοημερολογητικὴ ἐκκλησία. Αὐτὸ δείχνει πόσο καλὰ κατατοπισμένοι εἴσατε γιὰ τὰς συμβαίνοντες ἐδῶ. Παρακαλέσατε τὸν Κύριον γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς σας τῆς Δύσεως. Ἐμῶς δὲν μᾶς ὠρῆσεν ὁ δικὸς σας πόνος καὶ κινδυνεύουμε ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴ γοητεία τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

τος τῶν Ἀμερικανῶν. Ἡ ἀποτυχία τοῦ παγκοσμίου μιλιταριστικοῦ κινήματος ἦτο μία καταστροφή τῶν σχεδίων μας, ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἐν κατ'ἀλλήλῳ μέτρον πρόκειται νὰ τὸ ἐπιστεῦσιν μέσω τοῦ Κογκρέσσου ἀμέσως μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1952. Οἱ Ρῶσοι καθὼς καὶ οἱ Ἀσιατικοὶ λαοὶ εἶναι καλῶς ὑπαταγμένοι καὶ δὲν ἐναντιοῦνται εἰς πόλεμον ἀλλ' ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀνοιγόμεν, νὰ ἐξασφαλίσωμεν τοὺς Ἀμερικανούς. Αὐτὸ ἐλπίζομεν νὰ πραγματοποιήσωμεν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀντισημιτικοῦ ἢ ὁποῖα ἤργασθῃ τόσον καλῶς διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν Ἀμερικανῶν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Ἐμεῖς ἀναμένομεν μετὰ ἀγωνίαν τὰς ἐκθέσεις τῶν ἀντισημιτικῶν προσβολῶν διὰ νὰ ἀναχαιτίσωμεν τὴν ἀγανάκτησιν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ νὰ προξενήσωμεν ἐν μέτωπον ἀλληλεγγύης ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς δυνάμεως. Ταυτοχρόνως ἡ ἐξασφάλισις τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς ἀντισημιτικῆς συμβάλλει διὰ μέσου νέων ἀρχῶν μεγάλης ποσότητος χρημάτων πρὸς τὰ ἀντισημιτικά στοιχεῖα εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ ὁποῖα δὲν φοβοῦνται νὰ ἀμιλοῦν καὶ νὰ αὐξάνουν τὰ ἀποτελέσματά των καὶ ἡμεῖς θὰ δημιουργώμεν ἀντισημιτικὰς ἐπαναστάσεις εἰς μερικὰς ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας πολιτείας των. Αὐτὸ θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν μεγάλον σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως ἀντιδραστικῶν περιφερειῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὥστε τότε θὰ σιωποῦν καὶ θὰ γίνουσι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ὡς μία ἀφοσιωμένη ἀντιρωσικὴ μονάς.

Εἰς διάστημα 5 ἐτῶν αὐτὸ τὸ πρόγραμμα θὰ κατορθώσῃ τοὺς σκοποὺς τους. Ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θὰ ὑπερβῇ εἰς καταστροφὰς ὅλους τοὺς προηγουμένους πολέμους. Τὸ Ἰσραὴλ θὰ μείνῃ ὅπωςδὴποτε οὐδέτερον καὶ ὅταν αἱ δύο δυνάμεις καταστραφῶν καὶ ἐξαντληθῶν ὁλοτελῶς ἡμεῖς θὰ λάβωμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ στείλωμεν τὰς μεγαλυτέρας ἐπιτροπὰς ἐλέγχου εἰς ὅλας τὰς ἐρειπωμένας χώρας. Ὁ πόλεμος αὐτὸς θὰ ἀποτελέσῃ τὴν τελικὴν μας πάλιν (ἀγῶνα) ἐναντίον τῶν Γαλιλαίων. Ἡμεῖς θὰ ἀποκαλύψωμεν τὴν ταυτότητά μας (προσωπικότητά) μας, μετὰ τὰ γένη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Δύναμαι νὰ εἴπω μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὰ τέκνα τῶν λευκῶν τὰ ὁποῖα ἔχουν γεννηθῇ τώρα θὰ εἶναι ἡ τελευταία γενεά. Αἱ ἐξουσιαστικαὶ μας ἐπιτροπαὶ μετὰ τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς εἰρήνης καὶ διὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν φυλετικὴν ἔντασιν θ' ἀπαγορευθοῦν νὰ συναναστρέφονται μετὰ πρόσωπα τοῦ μαύρου γένους. Οἱ λευκοὶ μετὰ λευκοὺς. Αἱ λευκαὶ γυναῖκες πρέπει νὰ συναναστρέφονται μετὰ πρόσωπα τοῦ μαύρου γένους καὶ οἱ λευκοὶ ἄνδρες μετὰ γυναῖκες μαύρες.

Ἐπὶ τέλος τὸ λευκὸν γένος θὰ ἐξαφανισθῇ, διότι ἡ ἀνάμιξις λευκῶν καὶ μαύρων σημαίνει τὸ τέλος τοῦ λευκοῦ γένους. Ὁ πλέον ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς μας θὰ εἶναι μόνον μιὰ σκιά. Ἡμεῖς θὰ εὐρεθώμεν εἰς μίαν περίοδον 10.000 ἐτῶν εἰρήνης καὶ ἀπολαύσεως ὅλων τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ γένος μας θὰ κυριεύσῃ εὐκόλως τὴν γῆν. Ἡ ἀνωτέρα μόρφωσίς μας θὰ ἡμπορέσῃ εὐκόλως νὰ διατηρήσῃ τὴν κυριαρχίαν σ'

ἓνα κόσμον μετὰ μαύρους.

Ἐρωτήσεις ἐκ μέρους τῆς συναθροίσεως:

«Ραβδί, τί θὰ γίνουσι αἱ διαφοροὶ θρησκείαι μετὰ τὸν γ' παγκόσμιον πόλεμον;»

Ραβδίνος: Δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἄλλη θρησκεία. Ὅχι μόνον δὲν θὰ μείνῃ ἡ τάξις τῶν Ἰερῶν ἢ ὁποῖα εἶναι σταθερὸς κίνδυνος τῶν νόμων ὅμως, ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν θὰ ἔδιδον πνευματικὰς δυνάμεις εἰς ἀκαταμάχητα στοιχεῖα εἰς πολλὰς χώρας καὶ τότε θὰ ἡμποροῦν νὰ μᾶς ἀντέχουν. Ὅπωςδὴποτε θὰ διατηρῶμεν τὸ τυπικὸν καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ὡς σημεῖον τῆς κληρονομικῆς μας φυλετικῆς τάξεως θὰ ἐνδυναμώνωμεν τοὺς φυλετικούς μας νόμους καθ' ὅσον θὰ ἀπαγορεύωμεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ νυμφευθοῦν ἐκτὸς τῆς φυλῆς μας. Οὔτε θὰ ἐπιτρέπωμεν νὰ γίνωνται δεκτοὶ ξένοι ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν τὰς θλιβεράς ἡμέρας τοῦ 6' παγκοσμίου πολέμου. Ὅταν μᾶς ἐδίαζον νὰ ἀφήσωμεν τοὺς χιτλερικούς κακούργους. Ἐθυσίασαν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας μετὰ τὸ νὰ ἔχωμεν ἐπίσημα ντακουμέντα καὶ μαρτυρίας νὰ δικαιολογώμεν νομίμως τὴν δίκη μας καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ρωσίας ὡς πολεμικῶν ἐγκλημάτων, ὅταν ἡμεῖς κατόπιν ἔχομεν ὑπαγορεύσει τὴν εἰρήνην. Εἶμαι βέβαιος ὅτι σεῖς χρειάζεσθε ὀλίγην προετοιμασίαν δι' ἐν τοιοῦτον καθήκον, διότι πάντοτε σύνθημα διὰ τοὺς ἀνθρώπους μας ἦτο ἡ θυσία καὶ ὁ θάνατος διὰ μερικὰς χιλιάδας Ἰουδαίων εἰς ἀντάλλαγμα διὰ νὰ ἔχωμεν τὸν κόσμον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας εἶναι πολὺ ἐλαχίστη πληρωμή. Διὰ νὰ σᾶς πείσω μετὰ βεβαιότητος δι' αὐτὴν τὴν κυριαρχίαν ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ὑποδείξω πῶς ἡμεῖς ἐστρέψαμεν ὅλας τὰς ἐφευρέσεις τῶν λευκῶν ἀνθρώπων ὡς ὅπλον ἐναντίον των. Ὁ τυπὸς καὶ τὰ ράδια εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιθυμίας μας καὶ τὰ ἐργοστάσια τῆς θαφείας βιομηχανίας, καθὼς καὶ τὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα στέλλονται διὰ νὰ προστατεύσων τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν εἶναι ἐναντίον των. Τὰ ἐνδιαφέροντά μας εἰς τὴν Οὐάσιγκτων διευρύνουν πολὺ τὸ πρόγραμμά μας διὰ νὰ δημιουργήσωμεν ἐργοστάσια εἰς τὰ ἀπόκεντρα μέρη τοῦ κόσμου, διότι οὕτω μετὰ τὰ βιομηχανικὰ φυτὰ καὶ αἱ πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς θὰ ἔχουν καταστροφή ἀπὸ ἀτομικούς πολέμους καὶ οἱ λευκοὶ δὲν θὰ ἡμποροῦν νὰ φέρουν καμμίαν ἀντίστασιν ἐναντίον τῆς μεγάλης μαύρης φυλῆς, ἢ ὁποῖα θὰ διατηρῇ μίαν τεχνολογικὴν ὑπεροχήν. Τότε λοιπὸν μετὰ τὸ ὄραμα τῆς παγκοσμίου νίκης ἔμπροσθέν σας ἐπιστρέψατε εἰς τὰς πατρίδας σας καὶ ἐπιδιοθῆτε εἰς καλὰ ἔργα μέχρις ὅτου πλησιάζῃ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἰσραὴλ θὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἐνδοξὸν του προορισμὸν ὡς φῶς τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀνωτέρω ὁμιλία ἐγένετο εἰς τὴν Βουδαπέστην στὰς 12 Ἰανουαρίου τοῦ 1952. Ἡ ἀντιγραφὴ αὐτῆς τῆς ὁμιλίας τοῦ ραμπίνουδης μοῦ ἐδόθη ἀπὸ ἓνα διπλωμάτη τῆς Βουλγαρίας, ὁ ὁποῖος ἔφυγε μετὰ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς καὶ ἔφθασε εἰς τὴν Βου-

Περὶ Νέων Καινοτομιῶν τῶν Νεοεφευρετῶν

Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν αὐτοῖς
«Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν, πο-
νηροὶ ὄντες;» (Ματθ. 1β' 25, 34).

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι εἶναι ὅτι οἱ καινοτομισταὶ ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου καὶ Πασχαλιολογίου εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ 1923 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρώην Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη τοῦ Δ', τὸ ὀνομαζόμενον ψευδῶς «Πανορθόδοξον» ἐπειδὴ αἱ περισσώτεραι τῶν Ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸ καθὼς καὶ αἱ ἐν διαπορᾷ ἀποκεφάλαι Ἐκκλησίαι καὶ οἱ κορυφαῖοι Ἐπίσκοποι, ἐσχεδίασαν καὶ ἔδωσαν εἰς ἐφαρμογὴν ἰδικὰ τῶν θεσπίσματα ὡς εἶναι: 1) Ὁ Γάμος τῶν Ἐπισκόπων. Καθαίρεται ὑπὸ τοῦ 1Β' Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. ("Ὁρα καὶ Ἀπόστ. Παῦλον Α' Κορινθ. 1' 33). 2) Ὁ δεῦτερος γάμος τῶν ἱερέων, ἥτοι ἐλευθέρᾳ ἢ πολυγαμίᾳ. Καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ 1Ζ' κανόνος τῶν Ἀποστόλων τοῦ Γου τῆς ΣΤ' τοῦ 1Β' τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ ἄλλων πολλῶν. 3) Ὁ Γάμος τῶν Μοναχῶν, καὶ ἡ χειροτονία αὐτῶν. Ἀπαγορεύθη ὑπὸ τοῦ Δ' καὶ 1ΣΤ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τοῦ 34ου Νικηφόρου τοῦ Ὁμολογητοῦ. 4) Ὁ ἐκ συγγενείας γάμος. Ἀπαγορεύεται παρὰ πολλῶν κανόνων. ("Ἴδε Πηδάλιον σελ. 597 - 609 ἐκδ. Δ' 1888 Ἀθήναι). 5) Ὁ Γάμος κατὰ τὰς Τεσσαρακοστάς. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ 52 Κανόνος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου. ("Ὁρα καὶ τὸν ΞΘ' Ἀποστολικόν). 6) Κατάργησις τῶν νηστειῶν. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ 69ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος, 29ου τῆς ΣΤ' καὶ 89ου τῆς Λαοδικείας, 49, 51 καὶ

δαπέστην, Οὐγγαρίαν, ὅπου ἐκρύβη με ἀντικομμουνιστὰς φίλους του μέχρι τὸν Μάρτιον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε ἐκεῖ ἐν ἀντίγραφον τῆς ὁμιλίας αὐτῆς τὸ ὅποιον ἐστάλη κρυφίως εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, Γερμανία καὶ τελικῶς ἔφθασε εἰς τὴν πατρίδα μας. Εἷς κύριος εἰς τὸ Ἀμβούργον ἔδωσε εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά μου, με συνήντησε καὶ με παρεκάλεσε πολὺ νὰ διασκορπίσω αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν ἀμέσως.

Ἡ ἐλπίς ἐκλήρυνε ὅτι αὐτὸ θὰ δώσῃ εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς μίαν καλυτέραν εἰκόνα διὰ τὴν δύναμιν τῆς παρατάξεως ἐναντίον των.

(Υπογράφεται)

EYSTAGE MULLINS
REPRINTED FROM MAY 1952
Women's voice

52 Πέτρου 15, Διονυσίου καὶ Τιμοθέου 8, 10, 7) Μεταρρύθμισις τοῦ ἐνδύματος τῶν Κληρικῶν. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ 27ου Κανόνος τῆς ΣΤ', Ζ' 16 καὶ τῆς ἐν Γάγγρα 21. 8) Κοπή μαλλιῶν καὶ ξύρισμα (à la français) τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ 96ου Κανόνος τῆς ΣΤ' καὶ Συμεῶν Θεσ)νίκης κεφ. 23. 9) Συντόμευσις ἀκολουθιῶν, εἰσαχθεῖσαι παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Α' Κανόν. τῆς ΣΤ'. 10) Μεταρρύθμισις καὶ συντόμευσις τῆς λειτουργίας. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Α' Καν. τῆς ΣΤ'. 11) Ἐλευθέρᾳ εἰσαγωγῇ κορασίδων εἰς τὴν Θεολογίαν. (Ἀφορμὴ πρὸς ἔκδοσιν νέου δεκαήμερου τοῦ Βοκκακίου). 12) Ἀποστολὴ νέων πρὸς ἐκμάθησιν Θεολογίας ἐν ἑσπερίᾳ (Εὐρώπῃ μετὰ τῶν αἰρετικῶν). Ἐμποδίζονται ὑπὸ τοῦ 46ου Ἀποστολ. κανόνος. 13) Μετάφρασις τῶν θείων Γραφῶν κατὰ τὸ σήμερον ἐπικρατοῦν πνεῦμα τῆς κοινωνίας, ὅπερ ἀπαγορευτέον. ("Ὁρα Ἐγκύκλ. Πατριάρχ. Κων)πόλεως 1836). 14) Σιωπηρὰ ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν δογμάτων περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. 15) Εἰσὸς ἐλευθέρᾳ ἐν Θεάτρῳ καὶ Κινηματογράφῳ πάντων... Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ 24ου Κανόνος τῆς ΣΤ'. 16) Εἰσαγωγὴ μουσικῆς τετραφωνίας (Παπικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ 75ου τῆς ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτης. 17) Ἡ καὶσις τῶν νεκρῶν ὡς οἱ ἀσθεῖς Παπισταί. 18) Ἡ ἀνάρτησις τῶν εἰκόνων κατ' ἐπιθυμίαν μερικῶν εἰς ὕψος τριῶν μέτρων... ἵνα μὴ μολύνωνται ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ.

Κατὰ ταῦτα ὁ μέλλων συγγραφεὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας πολλὰ ἔχει νὰ ἀναφέρῃ ἐπὶ τῶν ἐκτρόπων τούτων, ἀποφάσεων τῶν νεοεφευρετῶν καινοτομιστῶν, οἵτινες ὡς διαφαίνεται, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συνεργοὶ τῶν βουλευμάτων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῶν διαμαρτυρομένων.

Τὸ ἔργον τῶν καινοτομιστῶν ὑπεβοήθησαν τὰ μάλιστα καὶ αἱ διάφοροι Ἐταιρεῖαι, ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ φέρωσιν ἐξισωσιν εἰς τὸ ἡμερολόγιον πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Ἐμπορίου. Ἀλλὰ τίς ἐμποδίζει τοὺς χρηματιζομένους ἐμπόρους, τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν ἐργασίας οἰονδήποτε ἡμερολόγιον καὶ οἰονδήποτε ἄλλο μέσον;

Καὶ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Παλαιοῦ Ὀρθοδόξου

ήμερολογίου είναι κεκηρυγμένος από τους ελευθεροτέκτονους (Μασόνους).

Ἐκ τούτων συναγεται ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶναι ἀπλῶς θεολογικὸν καὶ θρησκευτικὸν ζήτημα, ἀλλὰ εἶναι ἐκμετάλλευσις τῆς Ὁρθοδόξιας διὰ ὑλικά συμφέροντα. Διότι τί ἄλλο ἡμπορεῖ νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον; Ἀλλὰ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι ἔλεγον μέχρι χθὲς «οὔτε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θίξωμεν τὰς ἀπληροκαταστάσεις», ἐνῶ σήμερον — ὑποχρεωτικῇ κίνησιν τῆς αἵρετικῆς προπαγάνδας — μὲ τὰς δύο χεῖρας ἔλαβον καὶ ἐτάραξαν τὴν εἰρήνην τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, μεταβάλλοντες τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ Πασχάλιον ...κλπ.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπεφάσισαν εἰς πολλὰς Συνοδικὰς συνεδριάσεις ὅτι ἡ πράξις αὕτη εἶναι μία αἵρεσις (Μεγ. Ὁρθ. Βουκουρ. 1896, σελ. 669) καὶ ὅτι αὕτη θὰ φέρῃ σχίσμα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν (Περιοδ. Ἐκκλ.σ. Ὁρθ. Ρουμ. 26 ἔτ. 1888), ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπλεκαν ἐγκώμια διὰ τοὺς παλαιούς ἡμερολογίτας τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Κων) πόλεως 1903) πῶς τώρα μετέβαλον γνώμην;

Τί ἀράγε τοὺς ἐβίασε εἰς τὸ στιγμιαίον ἀπροσδόκητον καὶ φρικτὸν μέτρον λέγοντες ὅτι τὸ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἀσεβὲς καὶ ἄλλα...; (Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον Ἰουλίου 1924). Μήπως βλέπομεν ἐκεῖ νὰ παίξῃ ρόλον τὸ συμφέρον, ὅπως καταχωρεῖται καὶ εἰς τὴν σελίδα 430 τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων (Ayaratesi Documente), ὅπου καταφαίνεται μὲ πόσον ἡγορήσθησαν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοὶ κατὰ τὸ ἔτος 1911; Μήπως αἱ ἑκατοντάδες τῶν στρεμμάτων τῶν καλλιεργησίων γαιῶν καὶ δασῶν ἢ τὰ εἰδικὰ θαγόνια... ἢ τὰ διάφορα ἄλλα ὑπόπτου προαελεύσεως ἀντικείμενα τὰ προωρισμένα, ὅπως προσφέρονται ἐγκαίρως εἰς τοὺς διὰ διαφορῶν δημοσιευμάτων φωνασκούντας, ὡς τὸ ἄρθρον «Ποῦ εὑρίσκεισθε» (ὄρα «Σταυρὸς» Βουκουρεστίου 1924 σελ. 9-10), προσηνέχθησαν προθύμως εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τὴν παραιτησίαν τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἄλλων καινοτομιῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν;

Ἀλλὰ τὰ χρήματα τὰ σπαρμένα ἀπὸ τὸν τέως Πατριάρχην Μεταξάκην εἰς τὸ κονάκι τῶν Βατοπεδινῶν τῶν Καρυῶν καθὼς καὶ τὰ βαπόρια μὲ τὰ τρόφιμα μετεφέροντο εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπὸ ἐταιρείας Διαμαρτυρομένων Ἀγγλοαμερικανικῆς, καθ' ὃν χρόνον ἔμεινε ἐκεῖ ὁ νεωτεριστῆς Μεταξάκης, τί σκοπὸν εἶχον;

Ἄλλ' οἱ ἑκατοντάδες χιλιάδων λέει ἄπινά ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν εἰς τὰ Ἀνατολικά Πατριαρχεῖα ἰδίως εἰς τὴν Κων)πολιν ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλανθρωπίας (universal 1925) τί μυστήριον ἀράγε ἐνέκλειον; Ὁ νοῦν νοεῖται!... Ἄν αὐτὰ καὶ ἄλλα κρυφώτερα μυστήρια ἐπηρέασαν τὸσον βαρέως ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν Ρουμάνων Ἐπισκόπων — οἵτινες εἶναι κατὰ τὸ γένος Λατίνοι καὶ οἵτινες ὠρκί-

σθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας τῶν νὰ προφυλάξουν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν τὰς ἀγίας Ὁρθόδοξους Παραδόσεις — διατὶ τότε ἀράγε δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι παρεσύρθησαν ἐκ μέρους ξένων προπαγανδιστῶν καὶ οἱ κορυφαῖοι Ἑλληγινες ἐκκλησιαστικοὶ ξένοι ὡς πρὸς τὸ γένος Παπτικὸν ἡμερολόγιον;

Καὶ τότε μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσωμεν. Διατί χαίρονται τόσο οἱ Παπτικοί;

Ἡ Ἁγιωτάτη Σύνοδος τῆς Ρουμανίας (ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος) ἀπεφάσισαν νὰ παραδεχθῶσι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον... Τὰ διαδήματα αὐτῶν περὶ τῆς παραδοχῆς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου ἔχουσι μεγάλην σημασίαν. Διότι εἶναι σημεῖον τοῦ νέου Πνεύματος τὸ ὅποιον κυριαρχεῖ μεταξύ τῶν, ἀφ' οὗ ἀπέβαλλον, τὸ παλαιὸν Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον καὶ κάμνουσιν ἐν βῆμα πρὸς τὴν Δύσιν — πρὸς τὸν Πάπαν (Ἐφημερίς «Gazzeta del Popolo di Torino» 9 Ἰανουαρίου 1924). Ταῦτα δὲ διατυμπανίζει καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μύρων Κρίστεα ὅταν λέγῃ: «Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νέου ἡμερολογίου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, καὶ Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξων θὰ ὑπάρξῃ ἁρμονία».

Καὶ ἂν θέλετε ἐπὶ πλέον διασαφηνίσιν διὰ νὰ διαβεβαιωθῇτε περὶ τοῦ τί συμβαίνει καὶ τί ἐξάγεται ἐκ τῶν ταξειδίων (περίπατος ἐν Εὐρώπῃ) εἰς τὰς Ἀγγλικὰς Συνόδους τοῦ Westminster Abbey

—εἰς τὰς ὁποίας προσκελήθη μετ' ἄλλων καὶ ὁ Μητροπολίτης Μύρων καθὼς καὶ εἰς τὸ τῆς Ρώμης, ὑπομνησκόμεν ὅτι ὁ Πάπας ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Καρδινάλιον Γραμματέα τῆς Ἐταιρείας τῶν Παπικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, διὰ τῆς ὁποίας ὑπενθυμίζει τὴν ΜΥΣΤΙΚΗΝ ΣΥΜΒΟΥΛΗΝ διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν 16ην 100ετηρίδα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου κτλ., κτλ. Μεταφέρομεν ἐπὶ λέξει μέρος τοῦ λόγου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρωνος ἐκφωνηθέντος πρὸς τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς Ἐπαρχίας Οὐγγροβλαχίας. «Μόνον ἡ πολιτεία τῶν μοναχῶν εἶναι, λέγει, ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἀληθῆ καὶ ὑπερτάτην θυσίαν διὰ τὸν Χριστόν. Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι μολοῦντι ἔχομεν τὴν ἀληθῆ ἀποστολικὴν κληρονομίαν, καὶ κατὰ τοῦτο εἴμεθα οἱ κορυφαῖοι, ἐν τούτοις σήμερον ἕνεκεν πολλῶν περιστάσεων εἴμεθα κατώτεροι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Ὁλόκληρος ἡ δύναμις, ἡ διοργάνωσις καὶ ἡ λαμπρότης, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὀφείλεται εἰς τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν μοναχῶν καὶ ἀγάμων ἱερέων. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐξυπηρετεῖ ἀληθῶς ὕψιστον παράδειγμα δράσεως εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ φθάσῃ καρποφόρως ἐν τάγμα μοναχικόν» (Περιοδ. «Ἀπόστολος» Ἀριθ. 29, Βουκουρ. 1925).

Ἄν καὶ ἠκούσατε τὸν Σεβασμιώτατον — τὸν λεγόμενον Ὁρθόδοξον — πόσον ὠραία κατακαλεῖ τὰ ὦτα τοῦ εἰδώλου τοῦ Πάπα ἐξυμνοῦντος τὸν βωμὸν τοῦ μετὰ τῶν Ἰησοῦιδων εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν... Ἀκούσατε τώρα καὶ τὸν Michaud, Ἑλβετὸν καθολικόν, διδάκτορα τῆς θεολογίας, Καθηγητὴν τοῦ Πα-

νεπιστημίου τῆς Βέρνης, Τοποτηρητὴν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλβετίας, διὰ νὰ γνωρίζετε εἰς ποῖον ἀφιερώνει τὰς μελέτας του περὶ τῶν ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων λέγοντα:

«ΣΕΒΑΣΜΙΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἑνδεκα αἰῶνας μάχονται ἀνδρικῶς, ἐναντίον τῶν Πάπιδων καὶ τῶν Παπικῶν καὶ φυλάττουσι μὲ πίστιν τὰς Χριστιανικὰς παραδόσεις». Ἰδοὺ δὲ τί ἀπολογεῖται καὶ ἐν σελ. 11 τῶν μελετῶν του. «Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς εὐρισκόμεναι ἀπὸ τοῦ 7ου αἰῶνος ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Μουσουλμάνων, ἀναξίως ἐπωλήθησαν καὶ ἐξησθενώθησαν παρὰ τῶν πρακτόρων τοῦ Πάπα ἐν καιρῷ Σταυροφορίας. Ἄν καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ἀτυχημάτων τούτων, τῶν συμφορῶν, αἱ ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι ἦσαν πολὺ περιωρισμέναι εἰς τὴν πρόδον τοῦ Χριστιανισμοῦ, μ' ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ τοὺς δώσωμεν τὸ δικαίωμα ὅτι αὐταὶ ἀληθῶς, ὑπερμάχησαν ἐναντίον τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης.

Οἱ Ἰησοῦται καὶ οἱ Παπισταί, ἀρέσκονται ἵνα κατηγοροῦσι καὶ καταβάλουν πᾶσαν προσπάθειαν καὶ πᾶν μέσον ὅπως φέρωσι περισπασμοὺς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Αὕτη ἐξ αἰτίας τῶν συκοφαντιῶν ἐκείνων δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τιμημένη καίτοι περιωρισμένη ὑψηλὴ εἰς τὰς βλέψεις της, ἡνωμένη εἰς τὴν Χριστιανικὴν τῆς πίστιν, μὲ θάρρος ἀπο-

φασίζουσα ἵνα μὴ κλίνη γόνυ οὐδέποτε πρὸ εἰδῶλων τοῦ Βατικανοῦ!»!

Τώρα πιστεύομεν ὅτι ἐκαταλάβετε ποία εἶναι ἡ αἰτία καὶ μᾶς βλασφημοῦσι οἱ σημερινοὶ Συνοδικοί καὶ Ἱεράρχαι τοῦ «Ὁρθόδοξου Ἡμερολογίου», καὶ μάλιστα ὅταν σκεφθῶμεν τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀποστάτου τῶν μοναχῶν Δραγομίρ Δημητρέσκου, ἐν τῇ συνεδριάσει τῇ γενομένῃ ὑπὸ τῆς Ρουμανικῆς Συνόδου κατὰ τὴν 21ην Νοεμβρίου 1924 ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶπεν: «Τὰ Ὁρθόδοξα Ἀνατολικά Πατριαρχεῖα νὰ θεωρηθῶσι ὡς σθυσμένα», δηλ. ὡς νὰ ἔλεγε θὰ κάμωμεν ὅτι μᾶς ἀρέσει διότι δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ὁστις θὰ μᾶς ἐλέγξῃ.

Ὡστε ἡμεῖς πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθημεν «προτιμώτερον νὰ ὑποταχθῶμεν τῷ Θεῷ μᾶλλον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις» (Πράξ. Δ' 19).

Πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν καὶ νὰ ἀνεχώμεθα πάντα τὰ συμβησόμενα διὰ τὴν Πίστιν καὶ διὰ τὰς παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Διότι, ἂν εὐδοκήσωμεν, νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἀλλαγὴν, θὰ ὑποπέσωμεν ὑπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «οἵτινες, τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσιν» (Ρωμ. Α' 32).

Ἡ ἐορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ νοινὸν Πάσχα

Ὑπὸ Παύλου Μεναχοῦ

Ἐὰν ἐφημερίζοντο οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, διακείμενοι ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ μὲ μόνην τὴν βάσιν τῆς ἐκκλησίας ἰσχύος διώκοντες. Διότι, ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐορτολογικῆς παραδόσεως, ἰσχύει τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923, τὸ ὁποῖον διατάσσει:

(ἐπὶ Βασιλέως Γεωργίου Β')

... Ἄρθρον 3)

Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλικὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς.

Ἄρθρον 4)

Ἡ ἔθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς καίμενους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαίρεταί ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλικὸν Ἡμερολόγιον...

Ἀντί, λοιπόν, νὰ παλεμῶνται οἱ ἀγαπῶντες τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πραγματικὴν θεάρεστον ἐνότητα

καὶ ὁμοφωνίαν, ὅχι τὴν κοσμοφρόνα ἀνθρωπίνην, πρέπει νὰ γίνῃ ἄμεσος ἐπιστροφή εἰς τὴν προμεταξαικὴν ἐνότητα — ἄλλως ἐνότης μόνιμος ἀδύνατον νὰ σταθῇ — διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ θλιβερὰ καὶ ἀντεκκλησιαστικὴ ἀσμφωνία μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ποσάκις εἶδομεν εὐλαβεῖς προσκυνητὰς νὰ προσεύχωνται εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους διὰ νὰ ἐορτάσουν λόγου χάριν τὰ Χριστούγεννα ἢ ἄλλας μεγάλας ἐορτάς, εὗρον ὁμῶς «ἐορτάζοντας» μόνους τοὺς φράγκους, μὴ δυνάμενοι δὲ ν' ἀγαμείνουν μέχρι τῶν ἐορτῶν, ἀνεχώρουν κλαίοντες, μὴ ἐορτάσαντες παντάπασι τὰς τοιαύτας ἐορτάς, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς πατρίδας τῶν ἡδὴ παρήλθον. Πᾶς τις δύναται νὰ κρίνῃ ἂν εἶναι συμφερότερον ἢ, χάριν μόνου τοῦ δυτικοπλήχτου κοσμικοῦ φρονήματος πεισματικῆ καὶ ἀλαζονικῆ ἐπιμονῇ εἰς τὴν πρωτοφανῆ καὶ βλαβερὰν αὐτὴν κατάστασιν. Τὸ ὅτι διὰ τὰς κοσμικὰς ὑποθέσεις χρησιμοποιοῦται τὸ Ἡμερολόγιον τῶν δυτικῶν, δὲν δικαιολο-

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Κα. Ἰωάννης Νικ. Μανιατάκης (Ἀθήναι)	Δρχ.
εἰς μνήμην Ἀντιγόνης καὶ συγγενῶν	20.000
Κα. Ἐλένη...	1.000
Κα. Εὐαγγελία Τσαμίσση (Ἀθήναι)	5.000

γαί καὶ τὸν κατ' αὐτὸ συμφυρμὸν τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δὲν ἔπαθον τίποτε αἱ Ἐκκλησίαι, τῶν ὁποίων τὰ μέλη χρησιμοποιοῦν διὰ μὲν τὰς πολιτικὰς υποθέσεις τὸ κοσμικὸν ἡμερολόγιον (πολιτικὸν τὸ ὀνομάζει τὸ ἀνωτέρω Βασιλικὸν Διάταγμα) θρησκευτικῶς δὲ τηροῦν τὴν πατροπαράδοτον συνέχειαν. Τοῦτο ὅχι μόνον δὲν βλάπτει, ἀλλ' ἀναμφιβόλως καὶ τονίζει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα διὰ τῶν διαχωριζόντων ἀπὸ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος καὶ σχηματίζοντων ἰδιαιτέραν συνειδήσιν ὁρίων. Πόσο βαθύτερα θὰ ἦτο ἡ εὐλάβεια ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐὰν τῇ ἐδίδετο συνεχῶς ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐνθυμῆται ὅτι διὰ νὰ λατρεύσῃ τὸν Θεὸν τοῦ ἔχει ἰδικὸν τοῦ τρόπου διαχωρίζοντα αὐτὸν ἀπὸ τὰ τοῦ κόσμου, ὅπερ ἄλλοι λαοὶ ἔχουν εἰς καύχημά των!

Καὶ αὐτὸ τὸ ὡς ἄνω περιβόητον «συνέδριον» παρεδέχετο τὴν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν σημασίαν τηρήσεως ἰδιαιτέρας γραμμῆς, λέγον εἰς τὰ Πρακτικά του: «Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἐθνικῇ τῶν ὀρθοδόξων βίῳ ὅχι μόνον δυσκολία τις ἐκ τούτου (ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡμερολογίων) δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τοῦναντίον τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἐχρησίμευε δι' αὐτοὺς καὶ ὡς τις ἰδιαιτέρος δεσμός, τονήσων ἐπὶ πλέον τὴν ἐνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαιτέρας χριστιανικῆς ὁλότητος».

ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ «ΚΟΙΝΟΝ ΠΑΣΧΑ»

Ἐὰν μέχρι τοῦδε ὑπῆρχε παραμικρὰ ἀμφιβολία εἰς τὸν νοῦν τῶν εὐλαβῶν τῶν ἐνδιαφεραμένων διὰ τὴν πίστιν των, ὡς πρὸς τὰς προθέσεις τῶν ἐφευρετῶν τῶν μεταρρυθμίσεων, ὡς πρὸς τὸ ἂν ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ἡ μετατροπὴ τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας πρᾶγμα ἀδιάφορον, ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἦτο ἐνέργεια οὐχὶ κατὰ Θεὸν καὶ ὅτι διὰ κακὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐφευρέθη, αὐτὴ διαλύεται ὁλοκληρωτικῶς, νομίζομεν, διὰ τῶν ἀνανεωθεῖσων κινήσεων περὶ «Κοινοῦ Πάσχα», περὶ ἐκμοντερνισμοῦ τῶν κληρικῶν, περὶ συγχρονισμοῦ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἄλλων πρωτοφανῶν ἀσεβειῶν.

Ὀλίγη παρατηρητικότης καὶ μελέτη τῶν γινόμενων πείθει ἀδιστακτικῶς ὅτι τὰ σήμερον τερατουργούμενα εἶναι συνέχεια καὶ συμπλήρωσις τῶν ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη ἀρξαμένων κακῶν, διὰ τὴν φθορὰν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν βαθμιαίαν διάβρωσιν τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν.

Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Τσαντίλης	9.516
Ἱ. Ν. Ἀγ. Εἰρήνης (Θεο)νίκη	2.500
Ἱ. Ν. Γεν. Θεοτόκου (Σέρραι)	2.350
Εὐγενία Παππᾶ	1.000
Ἀνώνυμος εἰς μνήμην Μαρίας	1.000
Ἀντώνιος Νικολόπουλος	200
Διάφοροι (συνολικῶς)	2.125
Κυριακούλα Πολυγενίδου (Θεο)νίκη	300
Γ. Γ. Σ. (Μεσορόπη)	500
Ἀθανάσιος Μ. (Νικήτη)	200

1) Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Κρεβάτια	6
Στρώματα	8
Κουβέρτες	18
Κοινοδία	6
Καρέκλες	10
Τραπεζία	2
Μαξιλάρια	6

2) Μέσχα... Ν. Ἡράκλειον

Κρεβάτια	6
Στρώματα	6
Κοινοδία	6
Μέσχα Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γεροντίου	
Μαξιλαροθήκες	8
Σενδόνια	2

Μέσχα Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη
Ἱ. Ν. Ἀγ. Εἰρήνης (Θεο)νίκη

Κουβέρτες	16
Μαξιλαροθήκες	48
Σενδόνια	38
Πιάτα	18
Πετσέτες	5
Κουτάλια	11
Πηροῦνια	11

Γεωργίου Γεωργίου Ἀλεξίου

Κουβέρτες	2
Ἱ. Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης	
Σενδόνια	2
Μαξιλαροθήκες	2
Κουβέρτες	1
Πετσέτες	2

Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀποστόλων

Καρέκλες	5
Κουβέρτες	4
Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας (Καραβᾶ)	
Ντουλάπα	1
Σερβάν	1
Τραπεζία	1

Μπισούλο	1	Ἀνώνυμος μαξιλάρια	2
Ἰ. Ναός Ὑπαπαντῆς (Πειραιῶς)		» παπούτσια (ξεύρος)	1
Κουδέρτες	9	Ἀνώνυμος κουρελοῦ	1
Καρέκλες	5	Αἰκατερίνη Βλάχου κουδέρτες	4
Χράμια	3	Ἀνώνυμος στρώμα	1
Πιάτα	6	» ποτήρια	3
Ἰ. Ναός Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)		» ταψὶ	1
Κουδέρτες	14	Κυρία Καραβίδα καὶ Ρουφάνη μπουφέ	1
Ἰ. Ναός Ἀγ. Ἀνδρέου (Περιστερίου)		» κρεβάτια	2
Κουδέρτες	3	» στρώματα	2
Πιάτα	14	Ἀνώνυμος πάπλωμα	1
Κική Σάκκου πιάτα	75	Οἰκογένεια Φ καὶ Η. σενδόνια	12
Ἀνώνυμος πιάτα	24	» Μαξιλαροθήκες	12
» Κουδέρτα	1	» προσόφια	12
Ζωή Καμαριτάκη		» κουδέρτες	10
Κουδέρτες	2	Γ. Κ. Γκιναῦσκι κουδέρτες	6
Σενδόνια	2	Ἀνώνυμος προσόφια	4
Μαξιλοροθήκες	2	Σοφία Μιχέλη ντουλάπα	1
Μαξιλάρι	1	Κυριακούλα Χαριλαμποπούλου σενδόνια	2
Προσόφιο	1	» μαξιλαροθήκες	2
Σταυρούλα Μαρτζέλου		» τραπεζομάντηλον	1
Ποτήρια	6	» προσόφιο	1
Πετσέτες	3	Χρήστος Καγκινιώτης κουδέρτες	19
Σταματία Βοιδονικόλα κουδέρτα	1	» καρέκλες	5
Ἐλευθερία Γεωργάρα μαξιλάρια	5	» χράμια	3
Ἑλένη Ντούνη κουδέρτες	3	» δίσκοι	2
» » βελόντζα	1	Κα Κανάκη χαλὶ	1
Ἀνώνυμος κουδέρτες	2	Νικόλαος Διδόλης κρεβάτι	1
» σενδόνια	2	» τραπέζι	1
» μαξιλαροθήκες	4	» ντιβάνι	1
Ἀνθούλα Ρούσσου πετσέτες	6	» κουδέρτες	2
Πέτρος Δανιηλάτος μαξιλαροθήκες	33	» χαλὶ	1
Κ. Μανωλίδου ποτήρια	15	» σκάλα	1
Ἀνώνυμος διάφορα εἶδη οἰκιακῆς χρήσεως		» κουρτινόξυλα	2
Πόπη Ἀγραφιῶτου κουδέρτες	3	Καλλιόπη προσκυνήτρια κουδέρτα	1
Ἀνώνυμος κουδέρτα	1	» μαξιλάρι	1
» κάλτσες (ξεύγη)	29	» σενδόνη	1
» σενδόνια	2	» προσόφια	5
» προσόφια	2	Μ. Ααγοδόρδου κουδέρτες	3
» σενδόνια	5	Μαρία Νικολαΐδου κουδέρτες	3
» πετσέτα	1	» σενδόνια	3
» κουδέρτα	1	Ἀνώνυμος χράμι	1
Καλλιόπη Λαυρεντζίου κουδέρτα	1	» κουδέρτα	1
Ἀνώνυμος πιάτα	6	Ἀχάκιος Μοναχὸς (Βόλος) σενδόνια	12
» κατσαρόλα	1	» μαξιλαροθήκες	16
» κουδέρτα	1	» προσόφια	8
» κουταλάκια γλυκοῦ	6		
» πηροῦνια μικρά	6		
» κουδέρτα	1		
» κουρελοῦδες	5		
» κουδέρτα καμινὰ	1		
» χαλιὰ	4		
Μοναχὴ Βερονίκη χαλὶ	1		
Ἀνώνυμες κυρίες κουδέρτες	3		
Μαχθαρινὴ Κουτσόγιανη πηροῦνια	8		
» » τραπεζομάντηλα	2		

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Φωνή ἐξ Ἀγίου Ὁριγύου.
Ἀνοικτή Ἐπιστολή

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φλωρίνης
 κ.κ. Αὐγουστίνον

Σεβασμιώτατε.

Θά ἡσχίμαθα ταπεινῶς ὅπως ἡ καρδιά Ὑμῶν ἢ «εὐθεία» ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ὅπως συνέπαι διέπαι τὰς σκέψεις καὶ πράξεις Ὑμῶν. Ὅμως ἀλγαινήν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν ἡμῖν αἱ «ὀρθοδοξίαται» εἰσηγήσεις Ὑμῶν (τοῦ «ἀγωνιστοῦ τῆς ὀρθοδοξίας») πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον αἱ ἀφορώσαι εἰς τοὺς «Παλαιοσημερολογίτας», ὡς ἄλλος Νεμρώδ ξιφουλκοῦντες κατ' αὐτῶν καὶ ζητοῦντες τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐπὶ πύνακι καὶ κυρώσεις κατ' αὐτῶν...

Δὲν δαίδιατε καὶ δὲν σὰς συστέλλει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, γὰ κἀμνητε κἀν παραβολὴν τῶν εὐσεβῶν τούτων ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, οὓς ἄλλοτε ἐξεθειάζατε ἀδιστάκτως, πρὸς Ναυατιανούς:... Ποῖον ἀπαράδεκτον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, φρόνημα ἐφεύρον ἢ προσέλαβον οἱ Ὀρθόδοξοι οὗτοι στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας, διὰ γὰ ἀκούσουν τοὺς ...θαυμασίους χαρακτηρισμούς καὶ δέχονται τὰς «τρομεράς» ἐπιθέσεις;

Ἐσκέφθητε καλῶς, Σεβασμιώτατε, πρὶν ἢ εἰσηγηθῆτε τὰ τοιαῦτα, πρὸς ποίους εἰσηγεῖσθε καὶ διὰ ποίους; Ἀναλογίσθητε ἐν δάθει τὸ γεγονός, ὅτι, ἐνῶ εἰς τὴν διαπασῶν κηρύττεται καὶ μὲ τὰ μεγαλύτερα στοιχεῖα τοῦ τύπου γράφετε εἰς τὰ φύλλα σας «Παναίρεσις ὁ Οἰκουμενισμός», ἀφ' ἐτέρου ζητεῖτε τὴν καταδίκην τῶν «Παλαιοσημερολογιτῶν» ἀπὸ Οἰκουμενιστῆς; Νὰ καταδικασθοῦν οἱ «Παλαιοσημερολογίται»! ὑπὸ ποίῳ; Ὑπ' ἐκείνων ὅτινες καθημερινῶς συμπεριφέρονται μὲ αἰρετικούς!!!

Δὲν σὰς συγκινεῖ οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπὶ 50 ἔτη ὑπομένει χάριν αὐτῆς τῆς Πίστεως τὰ πάντα, διωκόμενος, θλιβόμενος, κακοποιούμενος ἀπὸ τοὺς ἐκείστοτε ἀρχιεπισκόπους καὶ δὲν Σὰς ἐμπνεῖ ἐντύπωσιν ὅτι «ἄλλοι» εἰς τὴν θέσιν των θὰ εἶχον ἐκμηδενισθῇ καὶ θὰ ἐγίνοντο ἄθεοι, χιλιασταὶ κλπ. οὗτοι δέ, παρὰ τοὺς διωγμούς, ἐμμένουν μέχρι θανάτου ἑδραίοι εἰς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων των; Βεβαίως δὲν σὰς συγκινεῖ πλέον τὸ «σκληρὸ καρδίᾳ», μετὰ τὸ γεγόμενον ...θαῦμα τῆς ἐπισκοποιήσεώς Σας καὶ τῆς... ἐκ Δυσμῶν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Δὲν ἐσθέσθη ἀκόμη ὁ ἥχος τῆς διακηρύξεως (εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν»): «Ὅταν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἐκ δυσμῶν, τότε ὁ Αὐγουστίνος θὰ γίνῃ Ἐπίσκοπος». Ὅμως, Σεβασμιώτατε, Ἐπίσκοπος ἐγίνατε, ἀλλὰ δὲν ἐπροέβλαμεν νὰ εἶχαν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἐκ δυσμῶν. Κάτι ἄλλο ἀνέτειλεν ἐκ Δυσμῶν καὶ ἐναντι τούτου καλεῖσθε νὰ διαχωρίσθητε τὰς εὐθύνας Σας: ὁ Οἰκουμενισμός!

Μάλιστα, Σεβασμιώτατε: τί καὶ ἂν ἐπαύσατε τὸ

μνημόσυνον τοῦ παναιρετικοῦ (ὅπως τὸ ἀποκαλεῖτε) Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Τί καὶ ἂν κραυγάζετε ὅτι κατεπατήθησαν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς Ὀρθοδοξίας μας; Μήπως δὲν εἴσθε καὶ Ὑμεῖς ἑνοχοί; Μήπως ἀπηλλάχθητε τῆς εὐθύνης; Ὅταν Ὑμεῖς ἔχητε πλήρη πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ ἀνήκατε εἰς Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας τὴν Προϊσταμένην Ἀρχὴν ἀποκαλεῖτε παναιρετικὴν καὶ ἡ ὁποία «Ἀρχὴ» ἀκολουθεῖ «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» τὸν... «προφηταπόστολον» καὶ «νέον Μωϋσῆν» καὶ ἄλλους γλοιωδῶς ὑμνολογοῦμενον κ. Ἀθηναγόραν, ποῖαν σημασίαν ἔχουν τὰ — ἀνώδυνα — ἡμίμετρα καὶ ἡ νοστοπρία τοῦ «κοθόρνου», κατὰ τὸν Ἅγιον Βύρην; Ἐνῶ δὲ ἀναπαύετε τὴν συνείδησίν σας καὶ εἰρηνεύετε οὕτως, ζητεῖτε ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ αὐτοῦ τὴν καταδίκην τῶν εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν «Παλαιοσημερολογιτῶν». Θὰ εὐρεθῇ καὶ ἄλλος θαμνηδὼν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πάπαν νὰ καταδικάσῃ τοὺς «Παλαιοσημερολογίτας», διὰ δὲν ἤκαλούθησαν τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον.

Σεβασμιώτατε, ἡρεμήσατε: μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμίαν Σας. Δὲν σὰς ἐσκαιδάλισεν ἡ ἀπόφασίς τῆς Συνόδου σας, καθ' ἣν «ἄκυρα τὰ Μυστήρια τῶν παλαιοσημερολογιτῶν», Σὰς ἐθορύβησεν ὅμως ἡ ἐκδοσις ἐνὸς βιβλίου ὑπὸ μιᾶς Μοναχῆς, ἥτις βασισμώτερα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ Σας ἐπιχειρήματα ἐπεστράτευσεν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Μήπως ἔχετε τύψεις; Διατί δὲν διερωτάσθε ἐὰν οἱ αἰρετικοὶ ἔχουν μυστήρια; (Ἡμεῖς καὶ γὰρ τὸ συζητήσωμεν φρίττομεν). Ἀσφαλῶς, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, δὲν ἔχουν. Λοιπόν, οἱ «Παναίρετικοί», ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖτε, εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν, Σεβασμιώτατε... καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες δὲ καὶ συμπροσευχόμενοι μὲ τοὺς Παναίρετικούς, τί φρονεῖτε; θὰ εἶναι ἄμωμοι;...

Πρὶν ἢ καταδικάσῃτε τοὺς «παλαιοσημερολογίτας», Σεβασμιώτατε, τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα ἔδει νὰ σὰς ἀπασχολήσουν συντόμως, τοῦτο δὲ ἀσφαλῶς θὰ Σας πείθῃ εἰς πλήρωσιν τῆς προσηπῆς «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἀπτεσθε...».

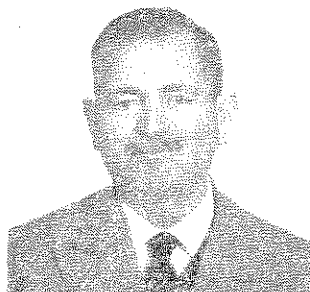
Μὴ λησμονήτε, Σεβασμιώτατε, ὅτι κάποιος προκατοχος τῆς ἡς ἑδρας κατέχετε, «εὐρέθη εἰς τὴν Μονὴν Ὑψηλοῦ φέρων τὰ στήματα τῶν παλαιῶν Ἱεραρχῶν Ὁμολογητῶν. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος μὴ παρίδῃ τὸς κόπους Σας.

Σεβασμιώτατε, ἀρυπνισθῆτε: «ὁ Ἀννίδας πρὸ τῶν Πυλῶν». Τὰ μνημόρια τῶν παναιρετικῶν ἔπρεπε νὰ Σὰς ἀρυπνίσουν. Δύνασθε νὰ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν καρδοναποθήκην μὲ λευκὰ ἱμάτια καθαρὰ; Ἀδύνατον... Ἡ παῖσις τοῦ μνημίσκου δὲν ἀρκεῖ, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκεσθε εἰς ἀγαθωτάτας σχέσεις μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» ὃν ὅμοις ἀποκηρύττετε, δὲν Σὰς δικαιοῦναι καὶ δὲν Σὰς ὠφελεῖ. Παῖσις ἐπικοινωνίας ἀποτελεῖ τὴν ἀκρίβειαν τὴν τελείαν, τὴν

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἀπῆλθε πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν τὴν 20ὴν Ἀπριλίου ἐ.ε. ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς Χρῆστος Θεοδώρας, διατελέσας ἐπ' ἀρχετὸν Ἱεροφάλτης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Μπάλλας - Ἀττικῆς.

Εἴη αἰωνία ἡ μνήμη του.

σωτηρίαν, τὴν ὁρθόδοξον αἰλικρίνειαν.

Σεβασμιώτατε,

Ἐν ἐκ τῶν δύο θὰ συμῆθ' ὅτι ἔστιν ἡ ἐράδιον: ἢ θ' ἀκολουθήσετε αὐτοῦς, τῶν ὁποίων σήμερον ζητεῖτε τὴν καταδίκην καὶ θὰ φέρετε τὸ θνητὸς τοῦ «Παλαιοημερολογίτου», διὰ νὰ φυλάξῃτε τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων σας, ἢ «ὅλαι αἱ ὁδοὶ ἄγουν εἰς Ρώμην». Ὁ νοῶν νοεῖτω.

Μετὰ Σεβασμοῦ

ΣΑΒΒΑΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ

Πρώην Ἀγιοαννίτης

Ἱ. Μονὴ Ἐσφιγμένου - Ἀγ. Ὄρος

Τὴν 2 Ἰουλίου Π.Π. ἡμέραν Σάββατον θὰ τελεσθῇ τὸ ἐτήσιον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Γεροντίσσης Χριστομήφης Μοναχῆς εἰς τὸ Ἱερὸν Ὑψαυστήριον αὐτῆς Ἀγίας Σκέπης Μπογιατίου - Ἀττικῆς.

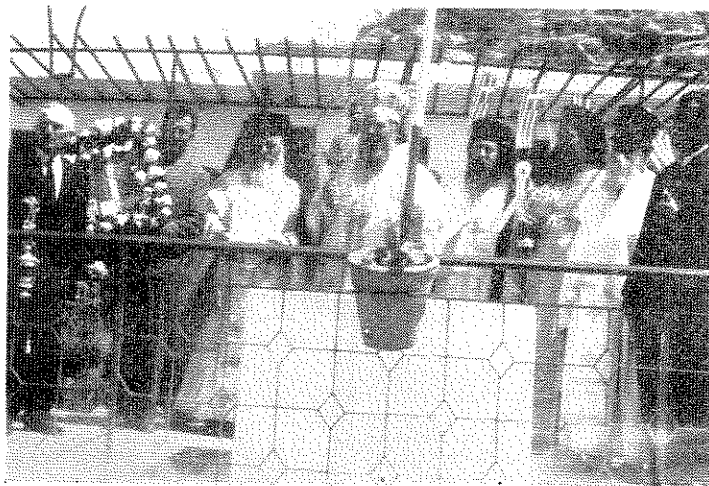
ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Μηνᾶ, Ἀνθούσης Ἀττικῆς, τοῦ π. Νήφωνος, τελεῖται τὴν 12 Ἰουνίου (25 Ν.Π.) ἡμέραν Κυριακὴν, Δ' τοῦ Ματθαίου, Ἱερὰ Πανήγυρις ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἐν Χίφ Ἀγίων, ἀσκήσει καὶ ἀσκήσει διακλιμαφάντων.

Συγκοινωνία μὲ Λεωφορεῖα Ἀνθούσης ἀπὸ Πλατεῖα Ρηγίλλης.

Εἰς τὰς 20 Ἰουνίου π.ῆ. ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» εἰς Ἀργυρούπολιν Ἐργαζομένων Στελεχῶν, ὁδὸς Μυστρά 89. (Στάσις Ἀρδανιττάκη, λεωφορεῖον 172, ἀφετηρία Ζάππειον).

Ὁμοίως πανηγυρίζει καὶ ἡ Ἱ. Μονὴ Πορταριάς Βόλου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀγίων Τιμοθέου καὶ Μαύρας εἰς Κάρυστον. Ὁ Σεβ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιος μετὰ τῶν Κληρικῶν του εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λιτανείας.